

ДЖИЛ ГРЕГЪРИ

ЗАМЪКЪТ НА ОБРЕЧЕНИТЕ

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 1999

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Опасността витаеше в безлунната нощ, докато слабата загърнатата в дълга пелерина фигура се плъзгаше в мрака. Пътят пустееше. Гората мълчеше. Чуваше се само проскърцването на някой клон. И шепотът на зимния вятър. Невидимата опасност дебнеше. Ариана я усещаше в костите си. Студени тръпки пробягваха по гърба ѝ, докато бързаше по криволичещия път към странноприемницата „Дива роза“. Озърна се и пристегна мрежичката, която скриваше огнените ѝ коси, но не забави крачка.

Пръстите ѝ напипаха малкия кинжал, украсен със скъпоценни камъни. Опитваше се да прогони страха. Ала гърлото ѝ бе свито, дишането — накъсано, а кожата ѝ лепнеше от студена пот.

Не се страхуваше за себе си, а за брат си Маркърс, граф на Гейлрърн. Както и за могъщото някога царство и за съсипания живот на толкова хора. Сега всичко зависеше от нея и от това, което щеше да стане тази нощ.

Ако не успее да освободи Маркърс от тъмницата на Замъка на обречените, всичко ще бъде изгубено. След три дни брат ѝ ще бъде обесен, а далечният ѝ братовчед Джулиан ще успее да осъществи коварния си план — да присъедини към земите на Дайндърн и тези на любимия ѝ Гейлрърн. Някога двете съседни царства живееха в мир и благополучие, но сега... Ако се провали...

Никакъв провал, каза си младото момиче и ускори крачка, когато тъмните очертания на странноприемницата изплуваха пред погледа ѝ. Стисна решително устни. Херцог Джулиан ще разбере, че не може толкова лесно да се справи с мен и Маркърс.

Внезапният тропот на конски копита бързо я тласна зад един огромен дъб. Сърцето ѝ бясно заблъска. Притисна се плътно към дебелия ствол.

Конниците бяха двама от рицарите на Джулиан с черни маски на лицата. Намираха се само на един хвърлей от Ариана. Тя се сви и затаи дъх. Плътните им гласове я достигнаха.

— В такава нощ трябва да си в меко легло с някоя хубава прислужница — изръмжа единият, — а не да обикаляш като бездомно куче.

— Ако питаш мен, аз предпочитам да съм тук, а не зад стените на замъка — гласът на спътника му отекна сред дърветата. — Тази вечер херцогът получил съобщение, че лейди Ариана от Гейлрън е била заловена край границата. Обаче се оказало, че не е вярно. Като се прибави и предсказанието на онази циганка вчера на площада, че лорд Никълъс се е завърнал, за да си отвоюва трона и царството, чашата преляла и херцогът побеснял. Разправят, че набил музикантите, които пеели по време на вечерята, а сетне заповядал да наложат с камшик циганката и да я заключат в тъмницата.

И двамата се разсмяха.

— Освен това казват, че херцогът заповядал да хвърлят в тъмница и вестносеца. Наредил и затворниците три дни да не получават храна.

— Не е било нужно да се гневи толкова. Лейди Ариана ще бъде заловена. Не може вечно да се крие.

Другият отговори нещо, но гласът му бе заглушен от тропота на конете.

Ариана въздъхна. Трепереше от гняв. Да не дават три дни храна на затворниците!

Ох, Маркълс! Значи Джулиан бе решил да го сломи с глад, преди да го обеси! В гърдите ѝ се надигна горчива ярост. В този миг искаше да забие кинжала си чак до дръжката в черното сърце на предателя и да гледа как кръвта шурти по пода на замъка.

Ала бързо овладя чувствата си. Ако всичко върви по план, след няколко часа Маркълс ще бъде свободен. Двамата ще избягат, ще се скрият, а след това ще успеят да се промъкнат по тайни пътища до лагера на капитан Феликс. Заедно ще успеят да съберат разпръснатите рицари на Маркълс и ще освободят замъка Гейлрън от мародерите на Джулиан...

Мислите ѝ бяха прекъснати от плясък на криле. Вдигна поглед. Един гарван изграчи зловещо и се стрелна към високите кули на замъка.

Младото момиче потръпна. А ако гарванът е изпратен да я открие и сега отлита право при Джулиан, за да му съобщи къде се

намира? Пое дълбоко дъх и поклати глава, за да отхвърли тази нелепа мисъл. Джулиан не знаеше нищо, дори не подозираше, че тя е тук, в Дайндън, тъй като много грижливо бе прикрила истинската си самоличност. Никой, може би дори и Моргана, нейната придворна дама, нямаше да помисли, че бедно облечената прислужница от крайпътната кръчма „Гърнето и лъжицата“ е лейди Ариана от Гейлрън.

Изправена в тъмната ветровита нощ сред дърветата, които свеждаха клони, сякаш въздишаха за нейната участ, Ариана се втренчи за миг в замъка, който напоследък селяните наричаха Замъка на обречените. Очертанията на високите кули прозираха дори и мрака, обвити от студена бяла мъгла. Девојката потръпна ужасена. Като деца, тя, Маркъс, Джулиан и Никълъс си играеха на криеница из тези каменни кули. Тогава замъкът бе красиво и спокойно място, залите винаги бяха оживени, изпълнени с глъч, смях и песни на придворни музиканти. Често се устройваха пищни балове, идваха много гости, които се веселяха до насита и сетне си отиваха в мир и разбирателство. По времето на ерцхерцог Арманд — баща на Джулиан и далечен братовчед на Ариана и Маркъс — това бе прекрасно място. Той управляваше мъдро и търпеливо, грижейки се за благополучието на всичките си поданици.

Но сега добрият ерцхерцог бе мъртъв и Джулиан, синът от втората му съпруга, бе наследил трона.

Той по нищо не приличаше на баща си. Бе коварен и лъжлив негодник, който мамеше в игрите още от дете.

Само ако Маркъс не бе напуснал Гейлрън, за да склучи мир с Джулиан... Само ако Никълъс не бе прогонен...

Никълъс...

Няма защо да мисля за него, каза си ядосано Ариана.

Обърна се и бързо закри към конюшните зад странноприемницата „Дива роза“. Лорд Никълъс от Дайндън предпочете да не се върне сега, когато толкова се нуждаеха от него. Остана глух за молбите на този, когото бе наричал не само най-близък приятел, но и брат.

Не мисли за него. Забрави го! Той не е човекът, когото познаваше през онези отдавна отминали години!

Преди месец Маркъс бе дошъл с мир при херцог Джулиан, за да сложи край на разбойническите набези по границата с Гейлрън.

Вместо това се озова в тъмница, а земите му бяха най-подло нападнати. Оттогава Ариана непрекъснато мислеше за Никълъс, по-големия син на ерцхерцог Арманд. Като момчета, Маркълс и Никълъс бяха много близки. Дори се заклеха във вечна вяност в битки и тежки дни. Но сега, въпреки че капитанът на Маркълс изпрати съобщения надлъж и нашир, Никълъс не отговори, нито се върна.

Беше изчезнал преди десет години, след като ерцхерцогът го прогони. Оттогава никой не бе чувал нищо за него.

Нямам нужда от Никълъс, увери се Ариана, докато вдигаше резето на конюшнията. Моят план ще успее. Маркълс ще бъде спасен. Тази нощ ще го измъкна.

Гърлото ѝ се сви, когато влезе. Запалената факла хвърляше жълтеникави отблясъци върху стената и тя видя, че той вече е тук — пазачът на тъмницата, с когото се бе запознала в кръчмата „Гърнето и лъжицата“. Тогава внимателно го разпита за работата му и разбра, че не би отказал подкуп, стига да е по-голям.

— Ето те и теб, жено. Брета беше, нали?

— Да — отвърна тя с нисък и съвсем леко потрепващ глас. Щом очите ѝ привикнаха с мрака, пристъпи към него с походка, която се надяваше, че изглежда самоуверена и твърда.

— Готов ли си за сделката, Гелдин?

— Закъде си се разбързала? Нощта едва сега започва. Седни, момиче, и изпий една халба бира с мен.

Ариана разбра, че мъжът вече бе доста пиян. Изгледа го с отвращение, докато той поднасяше халбата към дебелиите си влажни устни и шумно отпиваше. Бе космат и миризлив като козел. Тя сбърчи нос от погнуса и се опита да се концентрира само върху аромата на сено. Вълнената туника, която покриваше огромното туловище на Гелдин, бе протрита, с мазнотии, а тук-там се виждаха и засъхнали петна от кръв. Кого ли беше изтезавал тази нощ? Ариана се пребори с отвращението и подчертано хладнокръвно се втренчи в лъскавите черни очички.

— Нямам много време. Трябва да се връщам в кръчмата. Имаш ли ключове за всички килии?

— Да, жено — грубо се засмя мъжът, бръкна в джоба си, извади сребърна халка с накачени на нея ключове и я разклати пред очите ѝ. Те дръннаха фалшиво. — Аз съм много важен служител на херцога.

— Ако не беше така, нямаше да си тук сега — остро отвърна тя, но бързо се опомни и заговори с много по-мил и мек тон, виждайки как очите му изненадано се разширяват. Независимо дали ѝ харесваше, тя се нуждаеше от този ужасен мъж. Едва ли ще спечели нещо, ако му говори троснато и заядливо, но благият тон и блясъкът на златото щяха да свършат добра работа.

— Мога да ти платя добре, Гелдин — извади три златни монети от джоба на пелерината си. — Ще ти дам едната сега, а другите две — след като граф Маркърс бъде освободен.

— Граф Маркърс! Какво значи това? Досега не си споменавала, че той е мъжът, когото трябва да освободя — Гелдин се намръщи, отпи още една голяма глътка от халбата и избърса устата си с ръкава на туниката. — Не знаех, че става дума за него. Ако го направя, рискувам главата си. Ако разбере, херцогът на мига ме обесва.

— Пет монети — каза Ариана, извади още две и ги размаха под носа му. — Три сега и две по-късно...

— Десет!

Стомахът ѝ болезнено се сви. Нямаше десет. Ако му даде петте, ще ѝ остане само една — с нея двамата с Маркърс щяха тайно да преминат границата.

— Нямам. Ти се съгласи на три.

— Да, но не знаех, че се отнася за граф Маркърс. Какъв ти е той на теб, а? Защо се опитваш да помогнеш на някакъв си непознат?

— Това не те засяга — в гласа ѝ прозвуча царствено високомерие и тя побърза да смени тона. Отвори широко очи и се протегна, за да докосне ръката му. — Гелдин, моля те! Имам само пет монети. Ще бъдат твои, ако спазиш условията на нашата сделка. Отвори вратата на килията и се обърни настрани. Граф Маркърс сам ще излезе от замъка.

— Ако ме хванат, херцогът ще ми отреже главата — изръмжа пазачът. Острият му поглед обходи фините кости на лицето ѝ, красивите виолетови очи, които блестяха под тънки извити вежди, меките пълни устни. — Ще трябва да добавиш още нещо. За пет монети няма да освободя и плъх от тъмницата, камо ли граф Маркърс.

Ариана пое дълбоко дъх. Искеше ѝ се да зашлеви този долен мошеник, да извади кинжала си, да го допре до тлъстия му врат и да го принуди да се съгласи, но знаеше, че няма да има полза. Откъде можеше да е сигурна, че след като се върне в замъка, ще изпълни

изтръгнатото със сила обещание? Какво да прави? Имаше много малко пари, защото бе принудена бързо да бяга от замъка Гейлрън, когато войниците на Джулиан го нападнаха. Нямаше никакво време да вземе злато или бижута.

Всичко, което имаше, бе огърлицата с аметисти и пръстена, които някога бяха принадлежали на майка ѝ. Бе ги скрила в дълбокия джоб на пелерината. Дали да ги даде на този алчен и отвратителен дебелак?

В очите ѝ запариха сълзи.

— Ето този пръстен — извади го с треперещи пръсти. — Ще ти го дам, когато граф Маркърс бъде освободен.

— Откъде момиче като теб разполага с такова красиво нещо? — Гелдин се втренчи в мекия блясък на аметиста. Очите му светнаха.

— Не е твоя работа. Намерих го. Това е всичко, което трябва да знаеш — пхна пръстена обратно в джоба си.

— Ще изпълниш ли своята част от сделката?

— В името на вси светии ще го направя. Взимам монетите. И пръстена, разбира се. Не вярвам да е истински, но е хубав и мога доста изгодно да го продам в селото. Ще те взема и теб със себе си, сладка лейди — подигравателно се ухили той и облиза устни. — Хайде, жено. Покажи ми защо трябва да рискувам главата си за някакъв си проклет граф.

Негодникът се хвърли към нея. Ариана отскочи.

— Не ме докосвай!

— Много си хубава, за да не те докосва човек. Ела, сеното е топло — отново се нахвърли и този път бе по-бърз. Тя усети как огромните му ръце се стягат около нея, лхна я отвратителната миризма на бира и чесън, примесена със зловонието на потното му дебело туловище. Светкавично го ритна в пищяла и ръката ѝ се плъзна в джоба за кинжала.

— Пусни ме или ще платиш с живота си!

— В следващия миг Гелдин сграбчи гърдите ѝ, а тя с всичка сила заби оръжието в него.

Пазачът обаче имаше късмет. Извърна се точно навреме, за да спаси сърцето си. Пострада само рамото му и той извика от болка. Очите му се наляха с кръв.

— Ще те науча аз теб, мръснице! — с всичка сила я удари през лицето. Ариана падна и докато лежеше замаяна, той избяга с кинжала от ръката ѝ.

— Сега ще разбереш колко е глупаво да се противиш на Гелдин! — хвърли се отгоре ѝ. Ариана се помъчи да се претърколи, но огромното му тяло я притискаше и тя не можа да помръдне. Опита се да го ритне, да забие ноктите си в лицето му, но не успя.

— Не! Проклет да си! Пусни ме!

Страхът и гневът ѝ вляха нови сили. Успя да измъкне едната си ръка и заби нокти в бузата му.

— Върви по дяволите, негоднико, махай се от мен!

— Ще имам и теб, и монетите, и пръстена! — дрезгавият му глас изгруктя в ухото ѝ, докато разкъсваше пелерината. — Добре ще се позабавляваме, жено. И двамата дълго ще помним тази нощ.

Внезапно някаква тъмна сянка пропълзя в дъното на конюшната и Гелдин, сякаш предусетил нещо, вдигна глава.

Ариана видя как сянката бързо приближава. Сетне една огромна ръка сграбчи туниката на пазача и го запрати някъде си.

— Дамата каза да я пуснеш. Струва ми се, че се нуждаеш от един малък урок по добро държание.

— Ааа! — с яростен рев пазачът се хвърли върху нападателя си.

Ариана с мъка се изправи на колене. Мъжът, който ѝ се притече на помощ, бе висок, с широки рамене и много по-мускулист от тлъстия пазач. Късо подстриганата му коса, обикновеното наметало, туниката и панталоните му бяха черни, без никаква украса или герб, но непознатият се биеше с лекота и умение, които се придобиват в много битки.

Гелдин получи няколко силни удара, олюля се и отстъпи. Но когато непознатият се спусна към него, пазачът извади меча си.

— Не! — ужасено извика Ариана.

В следващия миг зърна ответното проблясване на метал. С ловко движение високият мъж бе извадил рапирата си. Разнесе се увереният му подигравателен смях.

— Хайде, мерзавцо, да видим как ще кръстосаш оръжие с достоен противник.

Девойката напипа в тъмнината кинжала си и го стисна с треперещи пръсти. Високият непознат се биеше с изящество, сила и

ловкост. Великолепната лекота, с която въртеше рапирата, я изпълни с възхищение и измести страха в сърцето ѝ. Веднага ѝ стана ясно, че пазачът не може да се мери по сила и умение с него.

Тъкмо когато започна да си мисли, че Гелдин ще замоли за милост и нейният защитник ще го пусне да си върви, отвън се чу грохот на копита и тропот от ботуши върху замръзналата земя.

Непознатият също го чу. Само за миг погледът му се отклони към вратата. Точно от това обаче се нуждаеше Гелдин. Той заби меч си право в сърцето на мъжа, който в последната секунда избягна фаталния удар. В следващия миг рапирата му прониза Гелдин. Кръвта бликна. От устните му се изтръгна проклятие. Строполи се мъртъв на земята.

Ужасът се надигна в гърлото ѝ. Гледката беше зловеща. Шумът от глъчката навън звънтеше в ушите ѝ. Спусна се към вратата и надникна.

Войници. Поне двадесетина — от личната охрана на Джулиан, с черни маски и ризници, с извадени мечове! Явно търсеха призрачния лорд Никълъс и лейди Ариана от Гейлрън. Бяха се разпръснали и сега претърсваха странноприемницата, конюшните и цялата местност. Бяха навсякъде.

Тя бе в капан!

ГЛАВА ВТОРА

— Това са хора на херцога, нали? Изглежда доста се е постарал. Дълбокият глас на непознатия подигравателно отекна в ушите ѝ.

— Бързо! Нямаме много време — без да мисли, Ариана сграбчи мускулестата ръка и го задърпа навън.

Двамата хукнаха в тъмнината, заобиколиха конюшните и навлязоха в храстите. Внезапно той я сграбчи. Една голяма ръка в ръкавица закри устата ѝ, докато другата я държеше здраво. Ариана отново се почувства безпомощна, притисната от стройното мъжко тяло, силно и непоклатимо като дъб. Никога досега мъж не я бе държал в прегръдките си. Бе имала много обожатели, но не ги допусна до себе си. Сега по тялото ѝ се разля топла вълна, докато този непознат притискаше мускулестите си гърди към нея.

В следващия миг обаче от мрака изникнаха трима пазачи със запалени факли.

— От снощи претърсваме морския бряг, гората и главните пътища, но няма и следа от лорд Никълъс — изръмжа единият. Беше само на няколко крачки от мястото, където се бяха притаили Ариана и непознатият.

— Астрологът на херцога се кълне, че бил мъртъв — войникът до него се изплю в прахта.

— Е, аз гледах очите на онази циганка, докато предсказваше — промърмори третият и се огледа. Очите му проблясваха подозрително на светлината на факлите. — Тя знае повече от мен и от вас... Нещо странно витае наоколо.

Тримата побързаха да се отдалечат. След няколко секунди непознатият свали ръката си от устата на Ариана.

— Да не си посмял да ме докоснеш втори път — гневно прошепна тя. — Как смееш да...

— Тихо! Да не би да искаш да ни открият? — в гласа му прозвучаха стоманени нотки и той стисна ръката ѝ.

Беше сигурна, че ще ѝ остане синина. Изправи я също така рязко, както я бе съборил на земята, и я затегли след себе си в гората.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини и да го последва в тъмнината. Въпреки че непознатият се държеше грубо, тя се чувстваше в много по-голяма безопасност с него, отколкото ако бе заобиколена от войниците на херцога.

Напредваха почти безшумно. Прескачаха паднали камъни и клони. Промъкваха се по тесни пътечки, извиващи се под надвисналите дървета. Режещият зимен вятър се впиваше в пелерината на Ариана. Разхлаби и мрежичката ѝ и косите ѝ се разпиляха на воля, блестящи като златни монети.

Те тичаха и тичаха през Голямата гора.

Най-сетне непознатият забави крачка. Погледна надолу и забеляза пламналото лице на Ариана и накъсаното ѝ дишане.

— Ще продължим по тази пътека. Тук има едно място, където се криех като момче. Ако все още е необитаемо, ще бъдем в безопасност. Можем да прекараме нощта там. Искам да поговоря с теб.

Ариана бе толкова изтощена, че едва долавяше притихналия му глас. Гърдите я боляха, а мускулите на краката ѝ пулсираха болезнено. Пред очите ѝ бе все мъртвият пазач Гелдин.

Планът ѝ бе рухнал!

Раменете ѝ отчаяно се отпуснаха. Как ще освободи Маркърс от тъмницата на Замъка на обречените, преди Джулиан да го е качил на бесилката?

Стресна се, когато къщата изникна пред погледа ѝ. Беше сгушена в дъното на малка долчинка. До нея ромолеше поток. От двете ѝ страни растяха високи дъбове и сребристи брези, които я скриваха от любопитни погледи. Бе дървена, с каменна основа. Имаше комин, но нямаше прозорец.

Вътре бе тъмно като в пещера.

Щом влязоха, непознатият пусна ръката ѝ. Мълчаливо се зае да пали огън. Слабият пламък разпръсна сенките и освети празната стая. Не се виждаха следи от човешко присъствие. Мъжът хлопна вратата с крак.

— Първо огънят — почти весело отбеляза той.

Приблужи до малката маса в средата и запали лоената свещ, затыкната в дървена поставка. Ариана го наблюдаваше, трепереща под

пелерината си, и се опитваше да събере мислите си.

Имаше нещо особено в този мъж. Движеше се с огромна решителност, достойно и властно, с подчертана грация. Това ѝ се струваше познато. Имаше нещо познато и в тъмната му коса, широките рамене...

И тогава, когато огънят се разгоря с пълна сила, мъжът се обърна и я погледна. Пламъците осветяваха лицето му. Сърцето ѝ спря.

Той... Мили Боже, той!

След всичкото това време, след отчаяните съобщения, изпратени от капитана на Маркърс, след всички слухове, които достигнаха до тях от далечни и непознати земи, той бе тук!

Циганката е казала истината, замаяно си помисли Ариана и отвори уста, за да го изрече на глас, ала се спря.

Не можеш да бъдеш сигурна. Почакай и ще разбереш...

Никълъс. Изминаха повече от десет години, откакто го бе видяла за последен път, но бе сигурна, че е той. Когато за последен път дойде в Гейлрѳн, беше на двадесет — мургав, буен и невероятно красив. Той почти не забелязваше дребното луничаво момиченце, което не сваляше възторжения си поглед от него. Ариана се промъкваше, за да гледа как лорд Никълъс от Дайндѳн се отдалечава във величествен галоп, префучавайки по подвижния мост на замъка, следван от хората си, яхнали прекрасни коне, с развятото знаме на Дайндѳн над главите им.

Още тогава разбра, че никога няма да може да го забрави...

Очите му, които сега я изучаваха внимателно на светлината на огъня, бяха сиви като зимно море — студени и пронизващи. Чертите на лицето му бяха сурови, но красиви — с някаква груба, дива хубост, макар че едната му буза бе прорязана от дълбок белег. Носът му бе прав, веждите — тъмни като косата, а квадратната брадичка изглеждаше още по-волево изсечена, отколкото в деня, когато го бе видяла за последен път. Но все пак бе същата.

Устните му, правилни и тънки, бяха гневно стиснати. Ала тя ги бе виждала и да се смеят. Бе зърнала дори как тези надменни и дръзки устни целуват една от прислужниците, сякаш искаха да я погълнат...

Ариана отплува назад, в миналото. Тѳй като още бе невръстно дете и на всичкото отгоре — момиче, не я допускаха до празненствата, давани в негова чест, нито до ловните походи, които той, Маркърс, баща ѝ и останалите благородници организираха всяка слънчева утрин.

Колко нещастна се чувстваше, затворена в кулата заедно с майка си и останалите придворни дами и надвесена над скучното ръкоделие. Вечер пък трябваше да стои в дневната на горния етаж или в стаята си винаги в компанията на дебелия Грета, която я следеше като ястреб.

Но тя все успяваше да го зърне иззад някоя колона. Беше на четири-пет години, когато с родителите си гостуваше в замък на ерцхерцог Арманд и постоянно се мъкнеше след него и Маркълс, докато те се катереха по дърветата, бореха се или се надбягваха. Когато двете момчета препусаха през тучните зелени ливади на Дайндън, малкото момиченце тичаше след тях, молейки се да я почакаат, но те само се смееха и пришпорваха конете още по-бързо.

През онази прощална вечер, по време на последното му посещение в Гейлрън тя бе успяла да се промъкне на долния етаж. Тогава Никълъс беше на двадесет, а Ариана само на десет. Тя изчака, докато старата Грета захърка, и по нощница се шмугна през гостната на горния етаж, спусна се по извитата задна стълба и се скри в нишата над голямата зала. Там, притаено зад дебелия кадифени завеси, малкото момиченце бе гледало с омаян взор танцуващите двойки.

Видя го, че танцува с една от красивите братовчедки на майка й. Русокосата Марта, с блестящите дълги къдрици и свенливите усмивки, изглежда съвсем го бе очаровала. Докато Ариана ги наблюдаваше от скривалището си със студени и влажни длани, Никълъс и Марта се запътиха точно към нейната ниша.

Тя светкавично се притаи в тъмния ъгъл. Той притегли Марта в прегръдките си и е целуна толкова страстно, че дори и сега, след всичките изминали години, Ариана все още си спомняше онази целувка.

— Сигурно си премръзнала — грубият му глас прекъсна мислите й. — Иди да се стоплиш до огъня. След това ще си поприказваме.

— Какво те кара да си мислиш, че имам нещо да ти казвам, милорд? — гневно попита Ариана. Видя изненадата в сивите му очи. Те се притвориха, а устните му се извиха.

— Нахално дете! Аз току-що те спасих от най-ужасната участ, освен ако не съм сбъркал намеренията на онзи твой приятел в конюшнята. Мислех си, че ще ми благодариш и ще споделиш с мен това, което знаеш.

— Аз не съм дете — думите ѝ отново го изненадаха. Тя видя как повдига вежди, но после чертите му пак станаха непроницаеми.

— Много добре, лейди — хладно отвърна той, но в гласа му се промъкнаха и весели нотки. В този миг Ариана осъзна, че той няма ни най-малка представа коя е тя. Без съмнение, в старата кафява рокля и протритата вълнена пелерина той я бе взел за такава, на каквато се преструваше през последните месеци — обикновено момиче от кръчмата, което уплашено се е скрило от войниците и сега навярно иска с нетърпение да се прибере у дома, при семейството си.

— Значи не си дете, но се държиш като такова — рече той и толкова силно я сграбчи за ръката, че тя извика. — Аз ти направих услуга, момиче, и ти си ми задължена — внезапно се намръщи, когато забеляза колко фини са чертите на лицето ѝ. Явно бе и премръзнала до кости, защото цялата трепереше. — Ще седнеш край огъня и ще изпиеш чаша вино. Когато отговориш на въпросите ми, а това няма да отнеме много време, си свободна. Но — продължи той и очите му предупредително блеснаха, — на никого ни дума за това място! Или за мен. Няма да говориш изобщо за станалото. Ясно ли е?

— Да, лорд Никълъс — говореше бавно и ясно. Гласът ѝ бе мек и сладък като горски мед. Ала в очите ѝ светнаха гневни искри, когато видя смаяното му изражение при произнасянето на името. — Както са ми ясни и вашето малодушие и страх! Да останете глух и безчувствен към молбите на поробените си приятели! — избухна тя. Гласът ѝ трепереше от ярост. — А вие някога се заклехте, че го обичате като роден брат!

Ръката му стисна още по-силно нейната. Погледна я така, сякаш искаше да я изпепели.

— Що за глупости?

— Глупости? Казах истината. Можеш ли да я отречеш, Никълъс?

Пусна я. Очите му бяха толкова студени, а изразът на лицето му толкова заплашителен и мрачен, че тя отстъпи.

— Не отричам, че аз съм Никълъс. Но, в името на Бога, лейди, крайно време е да ми съобщите и вашето име, след като знаете моето!

С треперещи пръсти Ариана развърза пелерината и смъкна качулката от главата си. Когато дрехата се плъзна по раменете ѝ, тя гордо изправи глава и го погледна право в очите.

— Аз съм Ариана от Гейлрѳн. Аз съм тази, която те призоваваше да дойдеш и да помогнеш на своя приятел и мой брат. И ти наистина пристигна, но вече е твърде късно...

За миг в къщата настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от съскането и пращенето на цепениците в огнището. Много отдалеч до слуха ѳ достигна и шепотът на ледения вятър, свирещ в голите клони. Огънят хвърляше ярки отблясъци върху лицата на високия тъмен мъж и слабата жена с огнени коси, която излъчваше гняв и недоверие.

Никълъс заговори пръв.

— Ти... си Ариана? Онази малка мишка, която постоянно тичаше след нас с Маркълс? Тая напаст, която все ни дразнеше?

Той изглеждаше толкова смаян, че тя се изчерви. Страните ѳ се обляха в тъмнорозово.

— Колко ласкаво от ваша страна, милорд. Свят ми се зави от толкова комплименти!

Той внезапно се засмя и чертите му омекнаха.

— Ако наистина желает комплименти, Ариана, ще ги получиш — съвсем искрени и от сърце — погледът му се плъзна по чувствените ѳ сладки устни, сетне одобрително продължи по стройната ѳ женствена фигура, чиито извивки се подчертаваха от семплата рокля. — Станала си много красива жена, очарователна и...

Тя пристъпи напред и... го зашлеви.

— Не ми трябва проклетите ти комплименти!

Очите му потъмняха. Сграбчи китката ѳ. Ариана изтръпна. Беше отишла твърде далеч. Едва ли някой би се осмелил да предизвика гнева на мъж като Никълъс от Дайндѳн. Не беше само високият му ръст и силата, която излъчваше, имаше нещо в държанието му, в бързата, уверена походка, в студенината, която се криеше зад тези омагьосващи очи. Не беше мъж, когото можеш да предизвикваш. Беше опасен рицар, много по-различен от засмяното момче, което целуваше Марта в онази ниша, състезаваше се с Маркълс в двора на замъка и яздеше с такова умение най-буйния кон на баща ѳ, сякаш бе родено на седлото.

Ариана се запита дали слуховете за него бяха истина, дали, откакто бе прогонен от дома си, той наистина бе станал наемник, сражавайки се за този, който му плати най-много. Вгледа се в тези безмилостни, студени очи и мигом разбра, че е истина.

Колко пъти Маркърс я бе предупреждавал, че трябва да се научи да контролира чувствата си и да не избухва толкова лесно? Но тя все не успяваше. Особено трудно й бе сега, с този мъж. Та той се бе клел във вечно приятелство на брат й, а след това най-коравосърдечно го изостави да гние в онази тъмница в Замъка на обречените!

Беше очаквала твърде много от него. Все още под влияние на момичешките си спомени, глупави и наивни, тя си бе въобразила, че лорд Никълърс е някакъв герой, който веднага ще се притече на помощ на брат й. Но той бе останал далеч. Да върви по дяволите! Той не заслужаваше любовта и уважението на Маркърс! Нито пък нейните!

— Остави ме да си отида — задавено промълви младото момиче, преглъщайки сълзите, които всеки миг щяха да рукнат. — Ти нямаш никакво право...

— Имам всякакво право. Аз те спасих и сега ти ще ми обясниш някои неща. Преди нощта да е свършила, лейди Ариана, аз бих искал да узная защо ме мразиш толкова много. Трябва да обсъдим и други важни неща. Няма да можеш да се напиш, тъй като ни очаква дълъг разговор — грубо завърши Никълърс.

— Да не би да си решил да ми помогнеш? — китката й пламтеше от докосването му. Усещаше, че и лицето й е все още зачервено.

— Моите планове са си моя грижа. Ще отговаряш на въпросите ми и ще правиш това, което ти кажа.

— Май си на грешен път. Аз организирам освобождаването на брат си. Работя заедно с капитан Феликс, който дори и в този миг броди из земите ни, за да събере верните рицари на Маркърс. Веднага след като той бъде освободен, ще си възвърнем Гейлърн. Ако си решил да се присъединиш към нас на този късен етап, ти трябва да отговаряш на въпросите ми.

Виолетовите й очи се приковаха към неговите. В тях нямаше нито колебание, нито страх.

Значи така, помисли си Никълърс, заплепен не само от огромните виолетови очи, но и от деликатната линия на брадичката, от пламналите страни и гъстите вълнисти коси, които на светлината на огъня блестяха с червено-златистите багри на залеза. Детето с плитките и луничките и вечно изцапаната туника се е превърнало в стройна и смела жена-воин, която разтуптява всяко мъжко сърце. Усети, че се усмихва.

— Луничките... — замислено поклати глава той.

— Извинявай, не те разбрах.

Той пусна китката ѝ и ръката му се насочи към брадичката. Много внимателно я повдигна, за да я огледа по-добре.

— Вече нямаш лунички, Ариана. Само няколко по носа. Много хубав малък нос, осмелявам се да отбележа.

Тя рязко се отдръпна. Усети, че лицето ѝ пламва още повече от докосването му.

— Ако си мислиш, че ласкателствата ти ще смекчат сърцето ми, дълбоко грешиш. Няма да ми замаеш главата с приказките си, милорд. Не съм някоя глупава прислужница, която изпълнява безропотно всичките ти желания.

Веждите му отново се повдигнаха. Изглеждаше искрено озадачен.

— Има да се свършат още толкова много неща — припряно заговори тя, за да прикрие притеснението си от докосването му, радостта от ласкавите му думи и възхищението в погледа му. Глупавата първа любов трудно умира! Единственото, което искаше от Никълъс, бе помощта му, за да освободи Маркълс. — Трябва ни план. Независимо дали се харесваме, ако смяташ да ми помогнеш за Маркълс, ще се наложи да действваме заедно.

— Много добре, но моят приятел никога няма да ми прости, ако оставя малката му сестричка да измръзне до смърт. Ариана, ела и седни до огъня. После ще разговаряме.

— Не ми нареждай какво да правя!

Той изруга под нос и сграбчи ръката ѝ. Дръпна я и насила я завлече до огнището. Настани я върху ниското столче близо до огъня.

— Стой тук. И изпий това.

Манерката, която измъкна от джоба си, беше сребърна, обсипана с малки скъпоценни камъни, в пълен контраст с обикновените му селски дрехи. Ариана отвори уста, за да му възрази, но той я изпревари:

— Ако се опиташ да спориш с мен, лейди Ариана, ще излея насила това вино в гърлото ти! Пий!

Тя се подчини. Нито за миг не се усъмни, че ще изпълни заплахата си. Всичко в него издаваше безмилостна жестокост и яростен гняв. Истината беше, че се почувства много добре до огъня.

Здравата бе премръзнала. Простря ръце към пламъците и усети как топлината прониква в тялото ѝ и се разлива на прекрасни златисти вълни. А виното... виното парна гърлото ѝ със сладкия си огън.

Алкохолът винаги я правеше сънлива, а тя не искаше съзнанието ѝ да бъде замъглено. Трябваше да е нащрек, да не изпуска от поглед Никълъс, за да не изчезне отново, преди да го е убедила да ѝ помогне. Трябваше да е нащрек и да не би някои от войниците на Джулиан да открият малката къща в гората и да я хванат. Трябваше да измисли нов план за действие, и то светкавично.

Но виното и огънят я стоплиха и въпреки усилията си, Ариана се отпусна. От устните ѝ се изтръгна прозявка. Опита се да я сдържи, но не успя. Никълъс я видя и се намръщи.

— Изглеждаш полумъртва.

— Още ласкателства...

— Имаш нужда от почивка.

— Не! Имам нужда от... — Ариана отново се прозя, но енергично тръсна глава, за да прогони дрямката. — По-добре да поговорим.

— Ти винаги си била непослушна и си създавала неприятности, Ариана. Сега си се превърнала в упорита и покорна жена — свали тежкото си наметало, метна го на раменете ѝ и взе сребърната манерка, която тя стискаше.

Вдигна я и отпи голяма глътка.

— Щом искаш да говорим, ще говорим. Аз имам ужасно много въпроси. Късмет е, че тази вечер се натъкнах на теб... Ти ще можеш да ми отговориш.

— Ще ми помогнеш ли да освободим Маркълс?

Той я стрелна с леден поглед.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че търся тук, Ариана? Ако ме заловят хората на Джулиан, няма да се поколебаят да сложат главата ми на дръвника. Но въпреки това съм тук. Предполагам, че си достатъчно умна, за да се досетиш защо.

— Искам да ми дадеш думата си, че ще пазиш тайна.

Младият мъж подигравателно изви устни.

— И откога думата на един прокуден разбойник означава нещо?

— Маркълс ти вярва. Предполагам, че и аз трябва да ти вярвам.

Той се извърна от нея. Закрачи напред-назад в тясната стая. Изглеждаше твърде огромен и не на място. Най-сетне се обърна и Ариана внезапно почувства как сърцето ѝ се свива.

Очите му излъчваха горчивина, толкова безнадеждна горчивина... Душата я заболя.

— Имаш думата ми — мрачно каза Никълъс. — Моята най-тържествена клетва. Ще освободя Маркълс или ще умра. Достатъчно ли ти е, лейди Ариана?

Тя кимна, смаяна от обречеността в гласа му.

— Тогава да действаме! Знам само откъслечни неща. Кажете ми какво се е случило в Дайндън и Гейлрън след смъртта на баща ми. Утре трябва да имаме план и незабавно да го приведем в действие, защото, ако информацията ми е вярна, Маркълс ще бъде обесен след три дни.

— Вярна е — прошепна младото момиче.

Той усети мъката в гласа ѝ и сивите му очи се приковаха в нея.

— Кълна се във всички светии, момичето ми, това няма да се случи.

В гласа му нямаше нежност, нито състрадание или доброта. Само твърдата убеденост на мъж, който няма да се отклони нито за миг от целта си и е готов да я постигне на всяка цена.

— Лорд Никълъс, благодаря ви! — заговори официално. Облекчение и противоречиви чувства се смесиха в душата ѝ. Но най-важното бе, че от много месеци насам за пръв път откри надежда. — Аз... аз вярвам във вас!

— Тогава ти и Маркълс сте единствените на тази земя, които ми вярват — промърмори Никълъс и сурово се усмихна. — Да поговорим, Ариана. Бързо! Нямаме време за губене!

ГЛАВА ТРЕТА

През цялата нощ вятърът фуча като див звяр.

Никълъс и Ариана постлаха пелерините си на прашния под пред огъня и се сгушиха един до друг. Тя му разказа всичко, което се бе случило след смъртта на ерцхерцог Арманд.

— Отначало в Дайндън тръгнаха слухове, че Маркъс ще бъде коронован за ерцхерцог. Но ти знаеш, че той никога не е бил особено популярен сред поданиците си. Повечето се молеха за твоето завръщане. Някои дори се осмелиха да изкажат на глас желанията си.

Последната забележка бе посрещната с мълчание. Тя прехапа устни, защото знаеше, че когато Арманд прогони сина си, бе обявил и волята си: Никълъс никога да не го наследи като владетел на Дайндън. Младото момиче не знаеше какво се бе случило между ерцхерцога и Никълъс. Дори и баща ѝ и Маркъс да знаеха, те не го бяха споделили с нея. Трябва да е било нещо ужасно, та Арманд да се обърне срещу първородния си син и да го лиши от наследство.

— Продължавай — заповяда Никълъс.

Тя се поколеба и го стрелна с поглед. Очите му бяха твърди като ахат, а устните — стиснати сурово и непреклонно.

Ариана се приближи до огъня и косата ѝ се разпиля покрай лицето.

— Веднага след коронацията Джулиан жестоко се разправи с всички благородници, които бяха дръзнали да заговорничат против него. До Гейлрън достигнаха слухове, че новият владетел на Дайндън се готви да завладее земите на съседите си.

— Не е чакал много дълго, нали?

— Има-няма седмица — Ариана потрепери, въпреки топлината от пламтящия огън. Вече не ѝ се спеше — разказът за безчинствата на Джулиан развихри омразата ѝ срещу човека, хвърлил брат ѝ в тъмница.

— Всичко започна с грабежи по южната граница. Херцог Едмънд скоро осъзнал, че не може да се противопостави на армията на

Дайндън и бързо предложил дъщеря му Катрин да се омъжи за Джулиан, само и само да запази мира.

Тя се намръщи, загледана в огъня. Припомни си колко бе смаяна от новината, тъй като последния път, когато бе видяла Катрин от Рануолд на зимните празненства, беше ясно, че двамата с Маркъс са влюбени. Маркъс бе пребледнял като смъртник, разбирайки, че Катрин е послужила за разменна монета.

— Тогава Маркъс осъзна, че ако веднага не се срещне лице в лице с Джулиан и не подпишат мирен договор, нашите земи ще станат жертва на следващото му нападение — с въздишка продължи Ариана.

— Ами баща ти? — Никълъс се извърна към нея и се сепна от тъгата в прекрасните ѝ очи.

Девојката потисна мъката си и обясни как първо преди пет години умряла майка ѝ — от треска, а след година я последвал и баща ѝ — сърцето му не издържало след един тежък ден на многочасов лов и бясна езда.

— Съжалявам!

— Благодаря ти, Никълъс. Затова сега Маркъс е граф на Гейлрън.

— Нека да отгатна — Никълъс поклати глава, — моят доверчив приятел е отишъл право при „братовчед“ си Джулиан с предложение за мир — тя кимна и той ядосано стовари юмрук в дъсчения под. — Още от момче, Маркъс винаги беше честен и прям и никога не виждаше злото у другите. Глупакът...

— Маркъс не е глупак!

— Не е ли? Готов съм да се обзаложа на стая, пълна със злато, че по време на това мирно посещение Джулиан го е тикнал в тъмницата — саркастично отбеляза младият мъж.

Побесняла от възмущение, Ариана се надигна и се втренчи в лицето му.

— Маркъс не е могъл да знае, че Джулиан е способен на такова предателство! — изкрещя тя със зачервено от гняв лице. Въпреки че се бе разсърдила на брат си, задето не ѝ бе позволил да присъства на последния съвет с благородниците, преди да предприеме трагично завършилото пътуване, тя нямаше да позволи друг да критикува действията му. — Маркъс замина за Дайндън с мирни намерения. Придружаваше го малобройна свита от рицари. Откъде е можел да

знае, че Джулиан ще го нападне, след като отива при него с предложение за мир?

Никълъс се облегна назад и лениво я изгледа. Погледът му обходи гордата деликатна извивка на брадичката ѝ, блесналите ѝ от възмущение очи, прекрасните коси, които се стелеха по раменете ѝ като разтопена мед. Великолепна! Смела, емоционална и невинна! Или поне е била, докато брат ѝ не е бил хвърлен в тъмницата.

— Джулиан е негодник, Ариана — хладно процеди Никълъс. — Разбойник. Дяволско изчадие. Подозирах го още когато бяхме малки деца, но след като станах на двадесет, го разбрах със сигурност — млъкна, загледан в пламъците на огъня.

Ариана отново видя горчивината и болката, завинаги белязали душата му. Но освен това видя и гняв, леден и заплашителен гняв, който я разтрепери въпреки топлината на буйния огън.

— Какво ти е сторил? — думите се изплъзнаха от устните ѝ, преди да успее да ги спре.

Никълъс извърна глава и се взря в блесналите ѝ очи.

— Усещам, че има нещо... нещо друго, случило се преди смъртта на баща ти — припряно заговори девойката и изпитателно се вгледа в него. — Той ти е сторил нещо. Много отдавна.

— Да не би да си магьосница? — рязко попита той, без да откъсва поглед от красивото и лице.

— Не. Но понякога предусещам някои неща, които се крият под привидността. Долавям гняв, страх, а доста често и лъжа — Ариана сви рамене. — Случва ми се съвсем ясно да виждам това, което другите не забелязват. Ако го наричаш магьосничество, значи аз съм магьосница. Не съм надарена с някаква неземна сила, но за теб предчувствам нещо необяснимо... ето тук.

Без да мисли, тя се протегна и докосна с пръсти гърдите му. По тялото ѝ се разля гореща вълна. Едва сподави смаяния си вик. Можеше да се закълне, че той също я почувства — ослепителната светкавица, просветнала между тях. Твърдите мускули на гърдите му се напрегнаха под туниката, пръстите ѝ потрепериха и тя бързо ги отдръпна като опарена.

Вгледа се безпомощно в очите му. Бяха придобили цвета на разтопено сребро.

— Продължавай — напрегнато изрече той и сграбчи ръката ѝ, преди тя да успее да я отдръпне.

— Тук има болка — не разбираше откъде го знае, но бе сигурна, че е истина. — Дълбоко в теб е скрита огромна болка и тъмнина.

Младият мъж пусна ръката ѝ и се изправи. Рязко се обърна, грабна една пръчка и яростно разрови огъня.

— Нека просто приемем, че денят, в който баща ми се е оженил за графиня Вивиан, е бил най-тъжният за Дайндън. Синът, който тя му роди, е дяволско изчадие.

Горящата цепеница изпука и наоколо се разпиляха стотици искри. Все още с пръчката в ръка, той се обърна към нея. Лицето му излъчваше такава омраза, че Ариана се зарадва, че не е насочена към нея.

— Какво се случи, след като Маркъс бе хвърлен в тъмницата на Дайндън?

— Преди новината за това да стигне до нас, войските на Джулиан без никакво предупреждение нападناха Гейлрън. Замъкът бе опустошен, селото изгорено, а всички деца — изклани.

За пръв път говореше за това след онзи ужасен ден. Никога нямаше да го забрави. Дима, кръвта, бягащите в ужас хора, нейната скъпа Грета, която също беше посечена в суматоката...

Ариана преглътна напирещите сълзи.

Внезапно Никълъс коленичи и захвърли пръчката. Взе малките ѝ ръце. Пръстите му бяха груби и мазолести. Но силни и топли. Младото момиче усети как тази топлина се влива в нея, дава и сили и вяра. Когато вдигна глава, на лицето му видя решителност.

— Той ще си плати, Ариана. Ще си плати.

Тя кимна плахо, но надеждата вече разцъфваше в окриленото ѝ сърце.

Светлината в очите му бе угаснала. Сега те бяха студени, спокойни и сиви като морето. Девојката потръпна, взирайки се в дълбините им. Какво бе преживял този мъж през всичките тези години, прокуден от собствения си баща? Какво бе правил? В очите му имаше толкова тъга!

В ъглите на твърдите му, но чувствени устни, се очертаваха дълбоки бръчки. Той е уморен, внезапно осъзна тя, когато Никълъс

бавно пусна ръцете ѝ. Не по-малко от самата нея. Въпреки това обаче гласът му прозвуча твърдо и уверено.

— Кажи ми, Ариана, как успя да избягаш? Не се съмнявам, че хората на Джулиан са искали да те заловят. Господарката на Гейлрън е най-желаната плячка.

— Опитаха се. Успях да избягам — пое дълбоко дъх и му разказа как бе съумяла да се промъкне с две от придворните си дами през тайния тунел под двора на замъка, как ги нападнаха при крепостните стени и как двете придворни дами бяха заловени. Рицарите на Маркъс ѝ се бяха притекли на помощ и я бяха измъкнали от лапите на един огромен войник, който тъкмо я бе метнал на коня си. Разказа му как те после я бяха отвели в имението на сър Елвин, където обаче ги нападнаха други вражески войници. В разразилата се битка Ариана бе убила един от тях, преди капитан Феликс да ѝ изкрещи да бяга.

— Той беше прав, разбира се. Исках да остана и да помогна в битката, но знаех, че ако бъда пленена, това само още повече ще закрепя властта на Джулиан. Пришпорих коня и препусках като обезумяла колкото се може по-надалеч. Едни селяни ме приютиха в къщата си за през нощта. Дадох ми дрехи и храна. Предложиха ми да ме крият, докато дойде помощ. Останах няколко дни, но това бе опасно за тях. Хората на Джулиан претърсваха околността. Напуснах гостоприемния дом и бавно и предпазливо се насочих към Дайндън.

— Сама? — тревожно я запита той. — През целия път?

— Да — в очите ѝ проблесна гордост и тя приглади косата си. Значи той я смяташе за крехко създание, което не може да оцелее извън крепостните стени на замъка! Заблуда! — Когато пристигнах тук, се свързах с хората на брат ми. Те изпращаха моите послания до Феликс. В едно от тях го помолих да пусне съобщения навсякъде, за да те открият.

— Едното стигна до мен... само преди няколко дни. И ето ме тук.

Ариана не се остави да бъде измамена от спокойния му тон. Имаше нещо, което той премълчаваше. Припомни си как го бе обвинила, че не го е грижа за Маркъс. Сега, докато се взираше в слабото му строго лице, осъзна, че се е лъгала. Тук имаше нещо друго, нещо, което той ней казваше. Някога Никълъс бе луда глава, може би

дори безотговорен... та нали собственият му баща го бе прогонил от дома си!

Но сега не беше същият. Ариана можеше да се закълне, че мъжът пред нея приема задълженията си изключително сериозно. Може би нещо друго му тежеше като воденичен камък на шията. Но той понасяше тази тежест, без да се оплаква.

Внезапно изпита срам заради всички ужасни неща, които му бе наговорила.

— По-рано тази вечер аз казах някои неща, милорд, за които сега съжалявам. Бях разстроена и ядосана. Не биваше да съдя прибързано.

Лека усмивка смекчи суровите очертания на устните му. Мрачното му лице се проясни.

— Не мисли за това, Ари.

Ари! Умалителното име, което Маркъс ѝ бе измислил и с което я наричаше през всичките онези години, когато тя все се мъкнеше след тях.

— Знам, че моите думи са ви наранили, милорд...

Този път усмивката му бе толкова топла и чаровна, че сърцето ѝ грейна.

— Ти си странна, Ариана. В един миг ме презираш, а в следващия съжаляваш, че си ме наранила. Какво да правя с теб?

Объркана и смутена от настойчивия му поглед, изплашена от надигналата се в гърдите ѝ нежност, Ариана изтърси първите думи, които ѝ дойдоха на езика.

— Заведи ме в леглото, милорд.

Тъмните му вежди се стрелнаха нагоре и в сивите му студени очи проблеснаха весели пламъчета. Твърде късно Ариана осъзна какво е казала.

— Искях да кажа да ме заведеш в леглото... в моето легло... въ... чувствам се безкрайно уморена и... трябва да поспя. Нямах предвид...

— Не, момичето ми. Не е нужно да ми обясняваш повече. Разбрах те чудесно. Денят бе тежък и уморителен за теб.

Помогна ѝ да се изправи, вдигна пелерината ѝ от пода и я постла върху тесния сламеник в другия край на стаята — единственото легло в къщата.

— Спи! До сутринта ще съм измислил план как да освободим Маркъс. Отпусни се. Скоро няма да го грози никаква опасност.

— А ти къде ще спиш, милорд?

— Пред огнището, на пода.

— Едва ли ще ти бъде много удобно.

— Спал съм и на далеч по-неудобни места, Ари — развеселено отвърна той. Сложи ръце върху раменете ѝ и нежно я бутна върху сламеника, сякаш беше твърдоглаво дете, което не иска да си легне. — Спи! Утре сутринта ще ми разкажеш какво правеше с онзи мръсник в конюшните.

Ариана се чувстваше съвсем отмаляла. Сви се на кълбо. Опитваше се да прогони съня.

— Мога да ти разкажа още сега — прозя се тя. — Искях да го подкупя, за да освободи Маркъс, Той е пазач в тъмницата. Запознах се с него в кръчмата, където работих известно време — още една прозявка. — И... накрая изглежда, че щяхме да се споразумеем... стори ми се, че той е достатъчно алчен, за да поеме риска... Предложих му злато...

Гласът ѝ заглъхна.

Никълъс стоеше загледан в нея. Изведнъж, когато тя заспа по средата на изречението, стомахът му се сви от някакво странно усещане.

Вдигна наметалото си и внимателно я зави. Малката Ари... невъзможната сестричка на Маркъс...

Немирното и своенравно дете по някакъв невероятен начин се бе превърнало в невероятно красива жена. Обаче красотата ѝ не бе класическа, нито от общоприетия тип за момиче от благородно потекло. Тези виолетови очи, това чувствено лице, тази прекрасна коса, великолепна като буен огън, притежаваха опияняващо очарование, което вълнуваше най-съкровените кътчета на душата му. Тялото ѝ беше стройно и изящно, но с меки извивки. Имаше особена грация в начина, по който се движеше, и неповторимо изящество в маниера, с който отмяташе главата си назад. Високите скули и сочните меки устни загатваха за страст, която се таеше под благоприличната сдържаност, страст, която извираше от самата ѝ същност.

Никълъс с усилие откъсна поглед от нежното ѝ тяло. Последното нещо, от което сега се нуждаеше, беше да бъде объркан от прекрасната

и смела сестра на Маркър. Всъщност сега, когато и тя беше тук, работата му ставаше много по-сложна. Трябваше да освободи Маркър и да свали Джулиан от трона, а през цялото това време да се грижи и за безопасността на Ариана.

Имаше чувството, че това няма да бъде толкова лесно. Още утре възнамеряваше да я изпрати надалеч — доброволно или окована във вериги.

Маркър никак няма да бъде доволен, ако нещо се случи с нея. Нито пък аз, помисли си Никълър и се обърна, за да я погледне още веднъж. Пламъците на огъня позлатяваха кадифената й кожа. Изглеждаше като жена, но спеше дълбоко и невинно като дете.

Младият мъж побърза да се отдалечи. Сега не е време за любов! Най-малко пък със сестрата на Маркър. Но откога не се бе любил с жена?

След като избяга от тъмницата на онзи замък, за който не искаше да си спомня, и пое към Дайндър, бе имал мимолетни връзки с няколко леки жени. Ала нещо вътре в него остана незадоволено. Копнееше за нещо повече...

Прокара ръка през косата си и реши, че умората го прави сантиментален... и глупав. Трябваше да почине и да се подготви за битка. Защото битката бе неизбежна. Щяха да са му нужни целият му ум, всичките му сили и воински умения, за да освободи Маркър и да превземе замъка.

Утре по това време ще трябва да съм проникнал през крепостните стени. Нямам кога да мисля за жена, дори и тя да е такава красавица като лейди Ариана... Пред очите ми са само битки, кланета и смърт! Изгревът на слънцето ще ми донесе точно това...

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Няма да направя нищо подобно! — възмутено възкликна Ариана на следващата сутрин и се втренчи в Никълъс, сякаш току-що ѝ бе предложил да се съблече гола и да тръгне по улиците на града. — Това е смъртна обида, която никога няма да забравя! Как можеш дори да си го помислиш?

Беше малко след зазоряване. Когато Ариана се събуди, Никълъс го нямаше. Къщата тънеше в тишина и изглеждаше изоставена, а огънят в огнището бавно догаряше. Времето неочаквано бе омекнало. Чуваше се чучулига. Студеният режещ вятър бе отлетял с нощта и сега подухваше капризен топъл бриз. Той галеше клоните на дърветата и напъпилите първи пролетни листа.

Небето бе сапфиреносиньо и Ариана с лека стъпка отиде до потока. Изми се с бистрата студена вода. Когато Никълъс се върна, тя вече бе вчесала косата си и я бе завързала с парче кожен ремък, което намери в някаква кутия. Откри и няколко чаши, стари, опърпани обувки и парче плесенясало сирене.

Никълъс донесе храна от селото — дебел самун ръжен хляб, още топъл и приятно ухаещ, резен шунка и буца сирене. И макар че, когато той се появи на прага, девойката умираше от глад, сега тя напълно забрави за храната.

— Няма да стоя настрани, докато ти проникваш в замъка и освобождаваш Маркъс. Сигурно ще се нуждаеш от помощ и аз няма да съм със скръстени ръце, докато онзи убиец брои часовете до обесването на брат ми!

— Ще те настаня на безопасно място. Това е. Стига!

— Решила съм да дойда в замъка с теб и няма да се откажа от намерението си. Ако ме познаваше по-добре, милорд, щеше да знаеш, че щом веднъж реша нещо, не се отказвам.

Никълъс издърпа един стол и кимна.

— Яж.

— Милорд, тук има някакво недоразумение. Искам да те уверя, че аз не съм някое домашно кученце, което прави разни номера и се подчинява на заповеди!

Младият мъж въздъхна и ѝ хвърли раздразнен поглед, докато разчупваше топлия хляб на две. Подаде ѝ едната половина.

— Ариана, винаги ли правиш нещата толкова трудни? Искрено съжалявам Маркърс и онзи, който ще се ожени за теб.

Бузите ѝ пламнаха и тя скочи.

— Няма да стоя тук и да бъда обиждана от един грубиян, който...

Млъкна и прехапа устни. Сега червенината плъзна и по шията ѝ.

— Продължавай — очите на Никълърс приличаха на два къса лед. Той взе ножа и започна да реже шунката. — Един мъж, който опозорен е напуснал дома си, изоставил е баща си, хората си...

— Ти не си ги изоставил. Беше прогонен. Не можеше да останеш, нито да се върнеш. Всички го знаят.

— Дай да се уточним, Ариана. Нападаш ли ме или ме защитаваш?

Тя отново прехапа устни и се намръщи.

— Нито едното, нито другото — предизвикателно го стрелна с поглед. — Искам само едно — да действаме заедно!

Погледите им се кръстосаха. Тя недоволно стисна челюсти. Никълърс поклати глава.

— Не, прекалено е опасно.

— Ти изглежда забравяш с кого говориш. Докато Маркърс е в затвора, аз предвождам войските на Гейлърн. Феликс и рицарите, които са под негово командване, се подчиняват на моите заповеди. А ти се нуждаеш от тяхната помощ, за да успееш.

— Твоето предложение ми прави чест — спокойно отвърна той, — но и аз разполагам със свои верни хора.

— Какви хора?

— Когато се нахраниш, ще ти покажа.

Девојката се отпусна на стола с царствено достойнство и отчупи от сиренето.

Не заговори повече, докато бързо преглъщаше храната, но усещаше втренчения поглед на Никълърс. С всяка изминала минута решителността ѝ да участва дейно в освобождаването на брат си нарастваше и укрепваше.

Ето я, седнала тук. В тази бедна и запусната къща, а се движи, говори и изглежда като дама от най-благородно потекло.

Красива благородна дама.

Не, в никакъв случай нямаше да ѝ позволи да излага живота си на опасност. Застрашаваше я неминуема гибел дори само ако пристъпи отвъд крепостните стени.

Малко по-късно Ариана го придружи до замъка на един от местните благородници.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — промърмори тя, докато вървяха по пътеката сред хълмистата местност, водеща към портите на замъка.

— Сър Кастор е един от хората, които вярваха в мен, когато баща ми ме изгони, и единственият, който дойде при мен и сподели с мен, че подозира това, което аз вече знаех със сигурност: по някакъв начин Джулиан е успял да скрои подъл план, да ме провали в очите на баща ми и да го обърне срещу мен. Изпратих му съобщение, преди да потегля. Той ме очаква.

Сър Кастор бе кривокрак, с ястребов нос, здрав и изпълнен с енергия въпреки годините, с черни мустаци и бакенбарди, които подчертаваха тъмните му очи. Щом се изправи в средата на голямата зала, се усети, че би се чувствал много по-добре на бойното поле, отколкото тук, облечен в богато бродирана туника и обточена с кожи къса горна дреха. В мига, в който съзря Никълъс, той замръзна на мястото си.

— В името на Светия кръст, това си ти! — червендалестото му лице засия. — Лорд Никълъс! Най-последно! О, моето момче, доживях да те видя!

Ариана не се усъмни в лоялността на възрастния рицар, след като видя как посрещна Никълъс, как побърза да го настани на масата и веднага се разпореди да донесат вино и храна.

Никълъс я представи и сър Кастор топло я приветства с добре дошла в дома му. После двамата се увлякоха в дълъг разговор.

Но сър Кастор се намръщи, когато Никълъс му каза, че смята да влезе в замъка колкото е възможно по-скоро.

— Защо не изчакаш? Трябва да подсигуриш гърба си, милорд! Разбира се, моите хора ще те последват. Аз призовах всичките си верни рицари, както ти ме помоли в писмото си, но те не могат да се

мерят по брой с оръженосците на Джулиан. Лейди Ариана ще призове на помощ рицарите на Маркърс. Те ще се присъединят към моите хора и тогава вече ще имаме сили да нападнем замъка. Но ако те не дойдат навреме...

— Днес изпращаме вест на капитан Феликс — рязко го прекърсна Никърлърс, — но не можем да чакаме. Не можем да чакаме да пристигнат и моите хора.

Сър Кастор учудено го изгледа.

— Твоите хора ли?

— Да, онези наемни войници, които съм обучил и които съм предвождал по време на многобройните битки далеч от дома. Те могат да се мерят и с най-добрата войска — гласът му бе мрачен. Хвърли кратък поглед към Ариана, преди тихо да продължи: — Граф Маркърс гладува. Сигурно са го били и измърчвали. Джулиан смята да го обеси до три дни. Има вероятност моите хора и тези от Гейлърн да пристигнат дотогава, може и по-рано... но няма да рискувам.

— Аз също — напрегнато се обади Ариана, стана от украсената с позлата пейка до прозореца и се приближи.

Сър Кастор й се бе усмихнал, когато Никърлърс му каза, че би искал лейди Ариана да се скрие в замъка му и да получи закрила, докато всичко приключи.

— Разбира се. Милейди, вие сте добре дошла. Моята съпруга ще се радва да...

— Благодаря ви за съчувствието и подкрепата, милорд. Но аз ще проникна в замъка още днес със или без лорд Никърлърс. Аз не по-малко от него имам правото да защитя живота на брат си.

Сър Кастор зяпна. Обърна се към Никърлърс в очакване той да й възрази.

Но Никърлърс внимателно я изучаваше. Не му убягна непоколебимата й решителност и внезапно промени намерението си.

Много добре знаеше какво означава несправедливостта и в един миг осъзна, че ще бъде истинска несправедливост да я държи затворена в този замък, докато се решава съдбата на най-близкия й човек.

Пък и тя наистина можеше да му бъде от полза. Две глави решават по-добре от една. Може би двамата щяха да успеят да ускорят нещата, тъй като всяка минута беше ценна.

— Говори смело и... убедително — кимна ѝ отсечено, без да се усмихва. Надяваше се, че не прави ужасна грешка. — Можеш да дойдеш с мен.

Облекчението ѝ бе толкова голямо, че главата ѝ се замая. Но бързо се съвзе и величествено подаде ръка на Никълъс.

Той я поднесе към устните си и леко докосна пръстите ѝ. През цялото време не откъсваше поглед от лицето ѝ. Ариана потръпна, когато устните му докоснаха кожата ѝ.

— Взехте мъдро решение, милорд — тя се опитваше да се овладее, тъй като той продължаваше да държи ръката ѝ. — Не се съмнявам, че ще управлявате мъдро владенията си, когато Джулиан бъде свален от трона и вие заемете полагащото ви се по право място на ерцхерцог на Дайндън — добави с усмивка.

Неговата ответна усмивка застина на устните му. Сър Кастор смутено се изкашля.

— Аз никога няма да управлявам на мястото на Джулиан.

Тонът на Никълъс бе спокоен и равен, но Ариана усети скритата болка и сърцето ѝ се сви от състрадание.

— Защо? Ти си първородният син на ерцхерцог Арманд. Твое право е...

Гласът ѝ заглъхна, когато твърде късно си припомни последната воля на ерцхерцог Арманд — Никълъс никога да не го наследи на трона.

— Сигурна съм, че баща ти е бил несправедлив. Особено ако наистина Джулиан е заговорничел, за да го настрои против теб. Ако разпратата ви е причинена от подлите му козни, а не от престъпление, извършено от теб, сигурна съм, че може да се отмени указът на баща ти, с който те обезнаследява.

— Аз ще го уважа — мрачната обреченост в гласа му проряза като нож сърцето ѝ. — Никога не съм се отнасял с достатъчно уважение към него, докато беше жив.

Извърна се от нея, приближи до прозореца, дръпна разкошните кадифени завеси и се загледа в ширналата се пред погледа му плодородна земя.

Ариана изпита желание да отиде до него. Не знаеше защо. Знаеше само, че иска да докосне това мъжествено лице, косата, да погали твърдата челюст и да прогони болката, загнездила се в душата.

Ала краката ѝ сякаш се бяха сраснали с пода. Той изглеждаше толкова недостижим! Толкова силен и решителен! Като че ли никога не изпитваше нужда от блага дума или ласка. Може би състраданието ѝ само ще му досади и ще го раздразни.

— Милорд, може би все пак ще промените решението си... за Дайндън — започна сър Кастор, но Никълъс го прекъсна.

— Баща ми умря, без да имам възможност да се помирят с него — говореше твърдо и сухо. В очите му проблесна болка. После отново станаха студени и непроницаеми — завесата, която за миг се бе повдигнала, отново се спусна. — Никога няма да си го простя. Нито пък на Джулиан.

Извърна се и продължи:

— Указът на баща ми не може да бъде отменен. Аз няма да го позволя. Това ще бъде явно незначително на последната му воля — вдигна ръка, когато сър Кастор отвори уста, за да възрази. — Приключихме с този въпрос. Сега нека обсъдим стратегията си. Цяла сутрин обмислях ситуацията. Струва ми се, че намерих разрешение.

Късно същия следобед четирима от всяващите ужас маскирани войници от личната стража на херцог Джулиан яздеха в покрайнините на Голямата гора, на изток от стените на Замъка на обречените.

Внезапно един масивен дънер препречи пътя им. Конете изцвилиха и уплашено се вдигнаха на задните си крака. Войниците бяха заобиколени, преди да успеят да извадят мечовете си.

Битката беше кратка и кървава.

Никълъс уби двама с два размаха на меча си. Хората на сър Кастор се справиха с останалите.

Ариана наблюдаваше, скрита зад един дъб. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. В тази битка нямаше място за нея, но скоро и тя щеше да вземе участие в освобождаването на Маркълс — само веднъж да се озоват зад стените на замъка! Най-сетне ще може да отвърне на подлия удар на Джулиан!

А Никълъс ще ѝ бъде съюзник. Присъствието му ѝ вдъхваше увереност и сили.

Трябваше да победят херцог Джулиан и неговата многобройна войска. Командир Бейлър всяваше страх и ужас, всички познаваха

жестокостта му, както и тази на рицарите, които той предвождаше.

Това, което ги очакваше, бе много по-опасно, отколкото Ариана си бе представяла, докато беше сама в замъка Гейлрън, след като Маркърс бе хвърлен в тъмницата на Дайндън. Но сега нямаше време да се страхува.

Когато един от хората на сър Кастор ѝ донесе дрехите на най-дребния от убитите рицари, тя се скри в гората и бързо се преоблече. Не след дълго маскираните воители на херцог Джулиан отново поеха към замъка.

Минаха по подвижния мост и под извития портал. Оставиха конете на главния коняр и влязоха в голямата зала. Най-високият и най-дребният се отделиха и се шумгнаха в една рядко използвана стая в дъното на коридора, който водеше към една от гостните.

— Бързо! По-бързо! — изръмжа Никълърс, когато Ариана дръпна маската от лицето си и засваля наметалото.

— Бързам колкото мога! — сопна му се тя. Пръстите ѝ се бореха с тежката туника.

Под униформата бе облякла зелената рокля на една от придворните дами на съпругата на сър Кастор.

— Спомняш ли си пътя до покоите на херцогинята? — попита Никълърс, сгъна свалените дрехи в един вързоп и го скри под наметалото си.

— Надолу по този коридор и... вляво. Никълърс... — тя докосна ръката му. — Пази се...

Той се втрени в нея. Девојката се опита да усмири сърцето си. Внезапно осъзна, че ако нещо се обърка, може би го вижда за последен път. Изтръпна.

— Ти също се пази, Ариана. Много се пази. Стой с придворните дами на херцогинята и на всяка цена избягвай срещи с херцога.

Дали в тона му имаше нещо повече от обикновена загриженост, смаяно се запита Ариана и вдигна поглед към изопнатото му лице. Той нежно прокара пръст по бузата ѝ.

— Не се опитвай да ме откриеш. Когато дойде време да действаме, аз ще те намеря.

Изражението на лицето му се промени. Омекна. *Сега ще ме целуне*, помисли си Ариана и сърцето ѝ запърха. Бе сигурна, че вижда желанието в очите му. Но той я отблъсна — внезапно и грубо.

— Върви! Хайде, Ари. Не спирай и не се обръщай назад — в следващия миг я изблъска в коридора.

Тя забърза надолу.

Стигна до покоите на херцогинята и нейните придворни. Когато влезе, вътре имаше само една малка, слаба фигурка, която стоеше до прозореца, а светлокафявата ѝ коса бе стегната в дебела плитка.

Ариана затвори вратата зад себе си и фигурката се скова.

— Помолих да ме почакате в градината. Искам да остана сама...

Тихият и уморен глас внезапно пресекна, когато Ариана бързо прекоси стаята и се изправи пред нея.

— Ти... Ти не си... Коя си... Лейди Ариана?

— Спомни си! — лицето на Ариана засия и тя протегна ръце. — О, Катрин, моля те, не ме отпращай!

ГЛАВА ПЕТА

Недоверие и смайване пробягаха по сърцевидното лице на херцогинята. Тънките ѝ пръсти стиснаха ръката на Ариана с изненадваща сила.

— Ти си тук заради Маркърс, нали? — прошепна тя. — Толкова се радвам!

Тя все още държи на него — надеждата разцъфна в гърдите на Ариана. Въпреки разкошната си светлосиня рокля и скъпоценностите, с които бе отрупана, херцогинята на Дайндън не изглеждаше добре — бледа, болезнено слаба, с тъмни сенки под меките кафяви очи.

— Да! — Ариана стисна ръцете ѝ. — Точно заради Маркърс съм тук. Виждала ли си го? Добре ли е? Наранили ли са го?

— Той е слаб. Джулиан нареди да го бият... преди няколко дни ужасният Вейлър му нанесе жесток побой, но той беше толкова смел... толкова смел... О, Ариана, това е ужасно! Джулиан е чудовище!

Пребит! Ариана с мъка сподави гнева си.

— Ти не си щастлива, Катрин...

— Мразя го! Ариана, животът ми с Джулиан е ад!

— Ще ми помогнеш ли да спасим Маркърс?

Очите на младата жена светнаха.

— Ще направя всичко, за да му помогна — просто изрече тя.

— Опасно е — предупреди я Ариана. — Ако те заловят...

— Джулиан няма да се поколебае да ме убие. Сигурна съм — прошепна Катрин. — А колкото до мирния договор с баща ми, той ще го обяви за невалиден и на часа ще нахлуе в земите на Рануолд — пое дълбоко дъх и потрепери. — Ще рискувам... не мога да им позволя да убият Маркърс.

— Не се тревожи. Ако сме внимателни, няма да ни хванат — увери я Ариана, обърна се и закрачи напред-назад. Стаята бе приятна, с красиво изтъкани гоблени по стените и майсторски изработени мебели от дърво. — Джулиан е този, който ще страда, Катрин! Не ти. Нито Маркърс. Никога повече.

— Аз успявам да му давам тайно малко храна, когато слизам в тъмницата по време на ежедневните си посещения. Малко хляб и сирене. Един от пазачите се обръща настрана... сигурно смята, че постъпката ми не е кой знае колко осъдителна.

— Ежедневни посещения?

— Да. Джулиан идва в стаята ми всеки следобед и настоява да го придружавам заедно с гостите, ако има такива, по време на обичайната му обиколка из тъмницата. Сигурно вече се е запътил насам, Ариана. В името на всичко свято, трябва да се скриеш...

— Не! Взимаш ме със себе си!

— Но никоя от моите дами не ме придружава. Те мразят да ходят там. Помолиха ме да не ги насилвам. Джулиан е толкова мнителен, че веднага ще се усъмни, ако някоя от тях внезапно промени навиците си.

— Трябва да рискуваме — отсече Ариана и прехапа устни. — Трябва да видя Маркърс! Трябва да му кажа, че скоро ще бъде освободен!

Последните ѝ думи не бяха заглъхнали, когато по коридора отекнаха тежки стъпки. Стомахът ѝ се сви. Не бе виждала Джулиан от дете. По време на последната му визита в Дайндън баща ѝ не позволи да слезе при гостите, а при официалното му посещение в Гейлрън преди пет години тя не беше в замъка — гостуваше на граф Пекстън. Така че Джулиан може би нямаше да я познае. Особено, ако...

Погледът ѝ попадна върху покривалото за глава, метнато на един дървен скрин в ъгъла на стаята. Навярно принадлежеше на някоя от придворните дами на Катрин. Спусна се към скрина и бързо покри главата си. С треперещи пръсти пристегна ленената лента под брадичката и смъкна ниско на челото колосания плат, така че напълно да закрива косите.

Катрин тихичко ахна, когато вратата рязко се отвори, без всякакво предупреждение. Ариана спокойно се извърна.

— Милорд — промърмори херцогинята с едва доловимо треперене в гласа.

Джулиан ги огледа от прага. Зад него беше свитата му от благородници, войници и придворни. Ариана зърна сред тях един мъж, облечен в дълга черна дреха, извезана със сребристи звезди, и черна кадифена шапка. Астрологът на Дайндън. Но Ариана не му обърна кой

знае какво внимание. Интересуваше се единствено от високия строен мъж, с морскосини очи, които смразяваха кръвта ѝ дори от разстояние.

Джулиан бе красив като великолепно изваяна мраморна статуя. Имаше някакво студено съвършенство в начина, по който златистата му коса падаше до раменете, в надменната брадичка и дългия и тънък нос. Ръцете му искряха от пръстени, а богато бродираната мантия, кадифените обувки и обсипаната с изумруди златна корона напомняха за сана му. Ала в това лице нямаше и искрица топлина, нито следа от доброта. Тънките му устни издаваха вродена жестокост, а движенията му бяха бавни и тържествени.

Пристъпи към съпругата си с протегнатата ръка.

— Ела, скъпа, време е за нашата обиколка.

Катрин припряно приближи. Ариана понечи да ги последва с наведена глава, но властният му глас я спря.

— Какво е това? Никога твоите придворни дами не са те придружавали в тъмницата. Те са твърде слаби и страхливи, за да се изправят срещу враговете на нашите земи.

— Днес не се чувствам добре, милорд — отвърна Катрин. — Лейди... Лусинда предложи да ме придружи.

— Лейди Лусинда? — Джулиан извърна глава към Ариана и любопитно я огледа. — Най-смелата придворна дама на жена ми — подигравателно изрече той. — Предаността ти е трогателна.

— Благодаря ви, милорд.

— Гледай ме в лицето, когато ти говоря!

Тя бавно вдигна глава. Сърцето ѝ бясно биеше. Джулиан се втренчи в нея. Изучаваше внимателно лицето ѝ.

— Виждал ли съм те преди?

— Разбира се, милорд — Ариана бе благодарна, че гласът ѝ не трепери. Но коленете ѝ омекваха.

— Струва ми се, че не бих забравил такова лице — в гласа му се усещаше замисленост, но и явно възхищение.

Не се свени да ме оглежда така пред съпругата си, с презрение си помисли младата жена. Слава Богу, че Катрин не държеше на него.

Ариана се насили да се усмихне.

— Благодаря, милорд — *ако се осмелиш, да ме докоснеш, ще те убия!*

За нейно облекчение, той се обърна. Краищата на мантията му се развяха след него.

— Да не се бавим повече. Нещастната отрепка сигурно с нетърпение очаква посещението ни.

Джулиан поведе групата надолу по витата стълба. Главният тъмничар се поклони, когато херцогът приближи усойния коридор с килии от двете страни. Смелост, каза си Ариана, усещайки влажните си длани. Никакво трепване! Никакъв вик!

Минаха покрай килиите. Изпити мъже и жени, оковани във вериги и с изранени тела. В очите им — омраза, молба или тъпо примирение. Когато стигнаха до килията на Маркълс, херцогът се спря и злобно го изглежда.

— Моят братовчед и най-голям враг има още малко време да заговорничи срещу Дайндън. Само си помисли какво ти струва предателството, Маркълс от Гейлрън. Всичките ти владения са мои. Или скоро ще бъдат. Онази паплач, която наричат войници, скоро ще бъде пленена от хората ми. Няма кой да управлява земите ти. Дори и сестра ти изостави хората си. Когато я заловя, тя ще заеме мястото ти в тази килия, задето се осмели да се опълчи срещу мен.

— Тук има само един предател, Джулиан, и това си ти. Не моите, а твоите дни са преброени — кестенявият мъж говореше спокойно и с достойнство. — Никълъс никога няма да ти позволи да заграбиш трона и да беснееш над Дайндън. Той ще се върне и ще опече черното ти сърце за вечеря.

— Никълъс е мъртъв — изграчи астрологът. — Краката му вече не докосват тази земя.

— И последният от твоя род скоро ще се присъедини към него — злобно се ухили Джулиан. — Ти ще бъдеш мъртъв. Сестра ти ще те последва. А аз ще съм законният наследник на Гейлрън. Тогава твоите благородници няма да се осмелят да ми се противопоставят, дори и тайно.

Насиненото и измъчено, но все още красиво лице на Маркълс пребледня, а в хлътналите му очи проблесна омраза, но той не каза нищо.

Сърцето на Ариана се сви, но тя разбра, че дори и Джулиан е смаян от достойнството и смелостта му. Гърдите ѝ се изпълниха с гордост и възхищение.

— Без храна и вода — нито хапка, нито глътка — докато не увисне на бесилото! — излая Джулиан и главният тъмничар ниско се поклони. Ключовете на колана му издрънчаха зловещо.

Свитата отмина. Катрин се позабави. Приблужи килията и незабелязано пъкна малко вързопче в ръцете на затворника. Само Ариана видя погледите, които двамата си размениха.

Катрин побърза да настигне останалите. Ариана бавно я последва. Погледът ѝ бе прикован върху мъжа в килията. Най-сетне той откъсна очи от отдалечаващата се херцогиня, обърна се и я видя.

За миг погледите им се срещнаха. В тях се четеше мълчалива любов, страх, отчаяние и сляпа надежда. Ръката на Маркърс потрепери, когато инстинктивно се пресегна към нея.

Без да спира, Ариана пъкна между решетките нещо увито в ленена кърпа.

— Никърлърс е в замърка — беззвучно промърлви. В мига, в който Маркърс сграбчи кърпата, тя забърза нататърк. Джулиан се бе обърнал, за да огледа свитата си и Ариана се присъредини търкмо когато погледът му падна върху нея.

— Ето я и циганката, която разпространява предателски предсказания по улиците — презрително посочи към прегърбената жена в килията. — Ще бъде обесена заедно с граф Маркърс от Гейлърн.

Ариана трепереше. Беше толкова объркана и развълнувана от срещата с Маркърс, че дори не погледна към мършавото и изпито създание в килията, докато една костелива ръка не я сграбчи за ръкава.

— Стаята в кулата — прошепна циганката.

Ариана замързна и се втренчи в нещастницата. През сплъстените кичури черна коса я гледаха черни като нощ очи. Два реда бели зърби блеснаха върху хлътналото жълтеникаво лице, оросено с капки пот.

— Да, да... в кулата! — диво закима циганката. — Търбва да намериш стаята в кулата!

Групата се отдалечаваше все повече по коридора. Щърха да забележат отсъствието ѝ.

— Каква стая? — ръката ѝ се провря за миг през решетките. — Моля, кажете ми...

— Да не би тази стара вещица да ви досажда? — главният тъмничар се бе върнал, без Ариана да го забележи.

Тя пребледня, докато се взираше в длъргнестото му жестоко лице.

— Не, не... каза, че е жадна. Това е всичко.

— Ха! Ще бъде още по-жадна, когато херцогът свърши с нея — изсумтя мъжът. — А вие по-добре тръгвайте. Единствено господарят има право да говори със затворниците.

— Не знаех... — промърмори младото момиче и покорно сведе глава. Хвърли крадешком последен поглед към циганката, преди да забърза към Катрин и останалите.

Блестящите с див пламък очи сякаш я бяха изгорили.

Както и уморените очи на Маркъс.

Къде ли бе Никълъс в този миг? От предишните посещения в Дайндън Ариана не си спомняше стаята в кулата. Трябва да го попита за нея! Не можеше да знае дали циганката говори истината, или бърби несвързано, ала усещаше, че думите на старицата са много важни и не бива да ги пренебрегва.

Отправи гореща молба Никълъс да е в безопасност. Мисълта, че може да бъде заловен и оставен на милостта на Джулиан, бе много болезнена, отколкото мисълта за собственото ѝ залавяне.

Никълъс, къде си? Моля те, пази се и внимавай! Ти си единствената ми надежда! И моето сърце ти принадлежи... За пръв път го признаваше, дори пред себе си.

Когато посетителите си тръгнаха, Маркъс остави настрана вързопчето с храната от Катрин. Разви ленената кърпа, която му бе дала сестра му, и за пръв път от много месеци на устните му се появи усмивка. Вътре беше малкият, остър, украсен със скъпоценни камъни кинжал на Ариана.

Никълъс огледа покоите на Джулиан. Тях обитаваше баща му, когато бе за последен път в замъка. Джулиан бе променил съвсем малко неща. Красивите гоблени, украсените с резба странични колони на леглото, в които блестяха рубини и изумруди, пурпурните сатенени завеси с дълги златисти пискюли си бяха същите. Младият мъж затвори очи. Усещаше присъствието на баща си. В съзнанието му изплуваха очите на ерцхерцога в деня, в който бе прогонил първородния си син. Изпълнени с гняв... и с още нещо... Разочарование. Болка. Толкова много болка...

Поклати глава, за да прогони мъчителното видение. Миналото си е минало. Не можеше да го промени. Никога нямаше да има възможност да поиска прошка от баща си и да се помирят. Копнееше поне веднъж да види любов и опрощение в очите му.

Твърде късно.

Ала не беше късно да спаси другата жертва на подлите машинации на Джулиан. Толкова хора страдаха от тиранията му! И Ариана...

Тя е в голяма опасност, докато Джулиан властва в този замък. Никълъс се закле, докато трескаво претърсваше покоите, че преди слънцето да изгрее още веднъж, Джулиан ще бъде свален от власт.

Той бързо прекоси преддверието и огледа спалнята. Баща му държеше ключовете от тъмницата в малък сандък близо до прозореца. Никълъс го отвори. Не откри ключовете, но вместо тях намери друго съкровище — царския медальон на Дайндън.

Старинното злато заблестя топло в ръцете му. Прониза го силна болка. Медальонът беше символ на мира и единството на Дайндън.

Използваше се само при тържествени поводи — коронации, чествания, празненства, екзекуции или битки. Когато навърши осемнадесет години, Никълъс го получи от баща си в знак на това, че един ден, когато Арманд напусне този свят, той ще управлява Дайндън.

Медальонът изгаряше дланта му. Струваше му се по-тежък. Прочете надписа, гравирани в средата: „Да пребъде Дайндън“.

Стресна го шумът от стъпки. Бързо пусна медальона в джоба си и се плъзна в преддверието тъкмо когато вратата на спалнята се отвори и херцог Джулиан влезе, придружаван от неколцина благородници, астролога Крен и капитан Бейлър.

— Размишлявах върху екзекуцията на граф Маркълс и онази циганка — обърна се Джулиан към капитана си.

Никълъс слушаше с ръка върху дръжката на меч.

— Зловонието на предателството им прониква в замъка. Искам да свърша с тях. Това ще е предупреждение за всички. Реших да ускоря екзекуцията. Бейлър, искам да оповестиш, че предателите ще умрат утре. Очаквам, че всички благородници, търговци и селяни ще присъстват.

— Да, милорд. По кое време?

— Всички да са на двора при зазоряване. Ще изведат затворниците заедно с първите слънчеви лъчи. Нека първо всички видят предателите, оковани във вериги. След това ще бъдат обесени.

Никълъс усети усмивката в самодоволния кадифен глас на Джулиан. Присви очи в полумрака. Сякаш желязна ръка бе сграбчила сърцето му.

Не можеше да чака хората си да пристигнат, освен ако не се случи някакво чудо!

Не можеше да чака! Със или без войниците си, ще трябва да превземе замъка, и то преди зазоряване.

ГЛАВА ШЕСТА

Ариана не чу нищо, когато една ръка грубо я сграбчи.

Тя ахна, но преди да извика, ръката на Никълъс запуши устата ѝ.

— Спокойно! Не викай — предупреди я той и я издърпа през вратата на преддверието в студения каменен коридор.

Бързо се запускаха по някакви стръмни стълби и се озоваха в друг коридор, още по-тесен и мрачен. Тя не познаваше тази част от замъка, но Никълъс без колебание отвори една врата и я бутна в някаква стая. Пусна я чак след като затръшна вратата с крак.

Почти всички обитатели на замъка бяха в голямата зала и вечеряха желирани яйца и пай с дюли. Това бе единственият шанс да се срещнат насаме.

— Трябва да поговорим, а не мога да рискувам някой да ни изненада в салона — бързо изрече Никълъс, опитвайки се да не забелязва колко красива бе Ариана тази вечер в падащата на свободни дипли морскосиня рокля, със зачервеното лице и огромните искрящи очи. Искаше му се да махне колосаната кърпа, която покриваше прекрасните ѝ пламъкови коси и да ги види как се разпиляват по раменете ѝ като водопад от разтопено злато. Копнееше да прокара пръсти през копринената им мекота и...

Рязко се опомни и разсея виденията. Сега не бе време за бленуване!

— Какво има? — сърцето ѝ бясно блъскаше в гърдите, когато той се извърна от нея и отиде да запали свещта върху ниската ракла в ъгъла. В стаята се разля топла трепкаща светлина и захвърля неспокойни отблясъци върху мрачното му лице.

— Лоши новини. Трябва да действаме много бързо. Нямаме време да чакаме пристигането на твоите войски, нито на моите.

Накратко ѝ разказа какво бе подслушал.

— Той възнамерява да обеси Маркълс на зазоряване? — кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Спусна се към него и трескаво сграбчи ръката

му. — Да вървим! Още сега, Никълъс! Трябва да го освободим тази вечер дори и ако се наложи да убием всички пазачи. Трябва ми меч!

— Ариана, успокой се! — хвана я за раменете и я разтърси. — Нямах нужда от меч, защото ще стоиш далеч от предстоящата битка. Всичко е планирано и смятам, че владее положението.

— Владееш положението? — избухна тя и вирна брадичка. — Как можа да го кажеш?

— Искаш ли да чуеш плана ми?

Тя пое дълбоко дъх, опитвайки се да се успокои, и кимна. Виолетовите ѝ очи проблясваха замислено, докато го слушаше. Никълъс ѝ каза, че се е уговорил с хората на сър Кастор — рицарите, които влязоха в замъка заедно с тях. Преди разсъмване, предвождани от него, те ще слязат в тъмницата и ще заповядат да им предадат затворниците. Ще кажат, че Джулиан е наредил да заведат граф Маркълс и циганката на последен разговор при него.

— Да! Да! Това е добре — лицето ѝ се озари от усмивка. — А после?

— Хората на сър Кастор ще са приготвили коне. Те ще преминат през подвижния мост. Няма да се спрат пред нищо. Аз оставам тук, все още преоблечен като един от черните рицари на Джулиан.

— Не, ти също трябва да тръгнеш с тях! — извика Ариана. — Никълъс, те ще те преследват...

— Няма да тръгна без теб. И преди да съм поставил Джулиан на колене — тихо отвърна младият мъж. Очите му се озариха от безжалостен огън. — Ще чакам. Когато Маркълс и останалите обединят войските си и получа сигнал за атака, ще се изправя с изваден меч пред Джулиан.

Тя остана мълчалива. Усещаше черните пипала на смъртта и сърцето ѝ се сви от мрачно предчувствие. Вгледа се в лицето на Никълъс. Видя дългия белег на бузата му и суровата готовност в сивите му ястребови очи.

— Какво мога да направя аз? — твърдо попита тя, отлично осъзнавайки, че има вероятност да не го види никога повече. Всичко можеше да се случи. Всичко... Смъртта можеше много бързо да ги настигне. И Маркълс, и нея самата.

— Не се отделяй от херцогинята. Ако започне схватка, заключи се в стаята ѝ и не излизай оттам... — млъкна и се намръщи. —

Познавам този поглед, Ариана. Ти не възнамеряваш да ме послушаш?

Девојката вирна брадичката си още по-високо. Виолетовите ѝ очи стрелнаха неговите. Излъчваха не по-малка непоколебимост и решителност.

— Обещавам, че ще се погрижа за Катрин, но ако избухне битка, няма да се крия. Ако ми се удаде възможност да понижа херцог Джулиан, няма да я пропусна!

— По дяволите, ако го направиш, ще те... — Никълъс я придърпа буйно към себе си с грубост, породена от тревогата. — Стой далеч от Джулиан! Той е безжалостен! Ще те убие! Няма да му мигне окото!

— Не и ако преди това забия острието в дяволското му сърце!

По лицето му премина гняв. Очите му потъмняха. Стисна китките ѝ, но не осъзна колко силна бе хватката му, докато не видя как тя трепва от болка. Пусна я и отстъпи назад. Огледа я със свъсено лице, което би ужасило и най-смелия мъж. Но тя отвърна на погледа му, без да трепне.

— Ариана, ако не ми обещаеш, че ще стоиш далеч от всичко това, ще бъда принуден да те заключа в кулата. Няма да позволя да се излагаш на опасност, докато аз измъквам Маркълс от тъмницата...

— В кулата? Какво има там?

— Не се опитвай да промениш темата на разговора — нетърпеливо отвърна той.

— Не се опитвам, но днес... циганката ми каза нещо за стаята в кулата. Бях забравила, докато ти не я спомена.

— Какво ти каза тя?

— Само ми прошепна нещо за стаята в кулата. О, да... и още нещо за някакъв син квадрат.

Никълъс стисна устни.

— Откъде може да го знае? Има тайна врата, която се отваря, като се натисне един син квадрат близо до стълбата. Малцина знаят за стаята в кулата. Тя е нещо като затвор за царски особи. Моят прадедо е държал там своя враг, графа на Ексуит. Той бил негов затворник близо три години. Накрая платили небивал откуп. Преди век един затворник от кралско потекло също е лежал горе. Хвърлил се от прозореца и се разбил върху каменната настилка на двора. Първо предположих, че Джулиан държи Маркълс в кулата, а не в общата тъмница.

— Той не е толкова умен — Ариана закрочи из тясната стая. Тръстиката проскърцваше под краката ѝ. Светлината на свещта позлатяваше косата ѝ, а сенките подчертаваха изящните черти на лицето ѝ. — Чудя се защо циганката ми го каза — замислено промълви тя.

— Може би е знаела, че ще бъдеш заключена там, ако не ми дадеш тържествено обещание да стоиш далеч от опасностите.

Прегърна я през кръста. Едната му ръка несъзнателно се плъзна в косите ѝ и наклони главата ѝ назад.

— Това не е игра, Ариана, и аз няма да се оставя да ме заблудиш. Обещай ми.

— Ще се опитам — по дяволите, ръката му, стегната около кръста ѝ, както и усещането на пръстите му, заровени в косите ѝ, я замайваха. Тя се мъчеше да запази самообладание, но неговата близост, загадъчната сила, която излъчваше, ѝ действаша като магично биле.

Ще се опитам. Що за безволев, глупав отговор!

— Но няма да пропиляя възможността да накажа Джулиан за всичко, което причини на...

Никълъс издаде звук, наподобяващ ръмженето на раздразнен звяр, и я стисна толкова силно, че тя си помисли, че ще счупи ребрата ѝ.

— Какво да правя с теб?

Ариана сграбчи широките му рамене, за да почерпи сили и да овладее чувствата си.

— Целуни ме така, както целуна Марта! — това бяха първите думи, които ѝ дойдоха на езика.

В стаята надвисна тягостна тишина. Свещта изсъска и пръсна искри. Сенките затанцуваха по стените.

— Да направя... какво? Както съм направил с... кого?

Страните ѝ се обагриха в ярка червенина.

— Марта... б-братовчедката на майка ми. Видях те, когато я целуваше по време на бала, тогава ти беше за последен път в Гейлрън... Аз се бях скрила зад завесите... в нишата...

Очите му потъмняха като нощта.

— И?

Докато се взираше в него, вкопчила пръсти в раменете му, Ариана изпита непреодолимото желание да му разкрие копнежите на сърцето си, глупавите и романтични блянове, които бе пазила в душата си цели десет години.

— Винаги съм се питала какво ли означава да бъдеш целуната по този начин — прошепна тя.

Видя смаяното му лице. После в дълбоките и проницателни очи лумнаха весели пламъчета, последвани от някакъв особен блясък. Един мускул заигра на челюстта му.

— Рицарят е длъжен да се подчини на желанието на една дама — притегли я към себе си и дъхът му парна устните ѝ.

Ариана искаше да избяга. Не можеше. Искаше да му каже, че е размислила. Не се осмели. Ръцете му бяха склучени в желязна хватка около кръста ѝ, тялото ѝ бе притиснато към широките му мускулести гърди.

Копнееше за тази целувка. О, мили Боже, как копнееше! Но се страхуваше, че изглежда глупава, млада, неопитна. Не знаеше как да му отвърне, къде да дене ръцете си, какво да направи с устните си.

Никога досега не бе целувана от мъж като Никълъс.

Останала без дъх, Ариана гледаше как лицето му се свежда към нейното. Изпита чувството, че потъва в тези студени, безкрайно дълбоки очи, които сякаш проникваха до дъното на душата ѝ.

— Само една целувка, лейди Ариана! Само една... — после устните му покриха нейните. Покориха ги, както рицарят покорява врага си на бойното поле. Буен огън лумна в кръвта ѝ.

Целувката му бе нежна, но тя усети силата, която се излъчваше от цялото му същество, макар и контролирана и възпирана от него. Внезапно изпита желание да сломи самообладанието му, да го накара да я пожелае толкова силно, както го желаше тя.

Устните ѝ се разтвориха. Огънят, който я изгаряше, лумна в него. Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Притисна се още по-силно към тялото му.

Знаеше, че трябва да спре. Искаше да спре, но тя имаше вкуса на горски мед и на източни подправки. Тялото му потръпна. Изгаряше от желание. Зарови ръце в косите ѝ. Устните му се впиха в нейните, сякаш искаха да я погълнат. Тя тихо простена. Никълъс с удоволствие

усети как тялото ѝ реагира, докато езикът му пие от кадифената ѝ мекота.

— Ариана — най-сетне промълви младият мъж и я пусна, за да може да си поеме дъх. Ала преди тя да заговори, я притисна към каменната стена и я целуна още, веднъж.

Не искаше да спира. Проклет да бъде, ако не спре... Освен ако тя искаше...

Високите ѝ твърди гърди се притискаха към неговите, напрегнати от желание. Тя трепереше в ръцете му като диво животно, уловено в капан.

Внимателно, каза си той, докато отново завладяваше устните ѝ с груба, дива страст. Един глас дълбоко в него му крещеше, че вече е твърде късно за предупреждения.

Внезапно се отдръпна. Очите ѝ блестяха, устните ѝ бяха подути от целувките му. Тя го гледаше със замъглени и удивени очи, в които танцуваше радостта.

Разумът му бавно се завръщаше.

— Ариана, върви!

— Не! — ръцете ѝ се увиха още по-плътено около врата му.

Той се освободи от тях. Кръвта блъскаше в слепоочията му.

— Върви!

— Оставам! Аз...

Никълъс се отдалечи от нея за миг. После се върна. Сграбчи ръцете ѝ, но без нежност. Слабото му лице изглеждаше застрашително на бледата светлина.

— Ако останеш, не отговарям за това, което ще се случи — от гърдите му се изтръгна горчив смях. — Оцелявал съм в тъмници, положи от подземията на този замък. Преживял съм жесток бой с камшик, глад, студ, война... но на теб не мога да устоя. Желанието ми... невъзможността да те имам...

— Аз съм твоя — прошепна тя, отново обви ръце около врата му и се повдигна на пръсти, за да го целуне.

Сладка целувка. Невинна, отдаваща, изпълнена с копнеж. Тя докосна нещо отдавна погребано и възпламени кръвта му. Знаеше, че трябва да я отблъсне. Хвана ръцете ѝ и с последни усилия на волята ги дръпна от врата си.

— Това е грешно, Ари — гласът му бе дрезгав, но твърд. — Грешно. Ти не знаеш нищо за мъжете. Ти си влюбена в едно момче, което си познавала някога, в едно буйно и безразсъдно момче, на което си се възхищавала...

— Аз те обичах тогава. Обичах него... Но ти вече не си онова момче. То си отиде завинаги. Ти не си онова момче, а аз не съм онова слабо дете с лунички, което те следваше навсякъде. Погледни ме, Никълъс — вдигна брадичка. Очите ѝ светеха като звезди — предизвикателни и завладяващи. — Аз съм жена, зряла и чувствена.

Той простена и прокара ръка през косата си. Да, тя наистина беше такава — красива, с чувствени леко нацупени устни, с искрящи очи, млечнобяла кадифена кожа. И коса, по-мека от коприна, ухаеща на диви горски цветя.

— Аз обичам мъжа, който сега е пред мен — продължи тя със страстен шепот. — Бих ти поверила живота си, бих го жертвала за теб. Обичам те, Никълъс от Дайндън. Винаги съм те обичала... И винаги ще те обичам.

Тя се бе изправила гордо пред него — нежна, красива, женствена, изпълнена с надежда.

— Не бях справедлива към теб, там... в онази къща в гората. Всички онези неща, които ти наговорих. Ти си истински приятел на брат ми. Ти рискува всичко заради Маркъс. И заради мен. Прости ми!

— Ариана, ако остана, ако те целуна още веднъж... Няма да мога да спра... не и докато не станеш изцяло моя...

— Моля те — неуверено се засмя тя, прокара пръсти през косите му, помилва лицето му. — Искам ти да...

— В името на Бога, омъжи се за мен, когато всичко това свърши! Ако останем живи... Отговори ми! Да или не?

Ариана придърпа главата му към своята.

— Думите ти звучат като заплаха — смехът ѝ бе мек и го обгърна като топъл слънчев лъч. Нежно прокара пръст по извивката на устните му. — Заклевам се.

Никълъс я привлече към себе си. Когато ръката му обхвана едната ѝ гърда, очите ѝ се разшириха от новооткритото удоволствие.

— И няма да промениш решението си? — палецът му обхождаше набъбналото зърно.

— Аз... никога няма да променя решението си... Никълъс — едва успя да промълви Ариана и затвори очи, отдадена на невероятното сладостно усещане, когато устните му отново намериха нейните.

Отпуснаха се върху леглото в ъгъла. Където я докоснеше, тялото ѝ пламваше, а той я докосваше навсякъде. Вкопчиха се един в друг с дива и необузdana страст. Припряно засваляха дрехите си. Телата им се извиваха, горещи и трескави въпреки студа, лъхащ от каменните стени.

В полумрака те се докосваха, целуваха, вкусуваха. Може би съдбата им бе отредила само тази единствена нощ.

Ръцете на Ариана се плъзнаха по широкия му гръб и пръстите ѝ напипаха дълбоките белези.

— Никълъс!

— Няма нищо, скъпа. Това няма значение.

— Но това са белези от камшик...

— Когато бях заловен... от хората на Джулиан... — обсипа с целувки шията ѝ. — Паднах в ръцете им, след като бях ранен в битката край Честъртън. Хвърлиха ме в някаква тъмница сред блатата. Там ме биха, измъчваха...

Тя го гледаше с разширени от ужас очи. Никълъс я целуна леко по върха на носа.

— Ари, не мисли за това — нежно прошепна той.

— Значи затова не си могъл да дойдеш по-рано — задавено промълви тя и още по-силно се вкопчи в раменете му.

— Успях да избягам едва преди няколко дни. Тръгнах насам веднага след като получих съобщението ти.

— Никълъс, прости ми! Прости ми! Бях толкова несправедлива към теб, скъпи мой.

— Не ме съжالياвай, Ариана — привлече я към себе си и топлата му и силна ръка обхвана гърдата ѝ. Целувките му, бързи и леки, се посипаха по шията ѝ, после се спуснаха надолу към гърдите, разпалвайки плътта ѝ. — В този миг аз съм най-щастливият мъж на земята.

Когато устните му отново намериха нейните, всички ужасни мисли и образи излетяха от главата ѝ. Нещо диво и властно я понесе и тя му се отдаде. Но под неподправената жарка страст на този кратък миг горяха любов и нежност. Устните ѝ се разтвориха под неговите,

ръцете ѝ го обгърнаха, за да го притиснат по-близо, а от сърцето ѝ бликна любов, волна и щедра като пълноводна река. Тя ги обгърна плътно и никакъв вятър и никакъв студ не можеше да ги докосне.

Докато лежах с преплетени тела, той ѝ даде силата си, смелостта си, любовта си. А тя го дари с нежност и топлина, по-ценни от най-чародейния балсам. Двамата се сляха в едно през тази ледена и несигурна нощ. Свещта тихо пращеше, вятърът виеше, а навън ги очакваше неznайната съдба.

ГЛАВА СЕДМА

— Идваме за затворника от Гейлрън. Херцог Джулиан нареди преди екзекуцията да бъде заведен в голямата зала — Никълъс и маскираните му придружители изчакваха, докато главният тъмничар премяташе халката с ключове.

— Отнася ли се това и за циганката? — изръмжа той.

— И за двамата — ръката на Никълъс бе върху дръжката на меча му. — По-бързо, глупако! Ако накараш херцога да чака, ще се озовеш в килията!

В коридора се появи и друг пазач. Малките му очички подозрително огледаха маскираните, застана пред килията на граф Маркълс, облегна гръб на решетките и скръсти ръце пред гърдите си.

— Снощи по време на вечерята Нийс ми се похвали, че той ще извежда затворниците днес.

— Има промяна в плана — озъби се Никълъс и махна нетърпеливо към главния тъмничар, който замръзна на място при думите на другия пазач. — Бързай, иначе херцогът ще ни отреже главите. Извеждай затворниците, глупако, или в името на всички светии...

В този миг един от рицарите на сър Кастор, изнервен от непредвиденото забавяне, посегна към меча си.

— Това е измама! — внезапно извика вторият пазач и също извади оръжието си.

Ала не можа да го използва, тъй като ръката на Маркълс се провря между решетките и с едно светкавично движение кинжалът на лейди Ариана се заби във врата му.

Битката се разрази като буря. Рицарите на Никълъс се нахвърлиха с извадени мечове срещу притичалите войници с черни маски от охраната на херцог Джулиан, дочули виковете на пазачите.

— Убийте ги! Те са измамници! Предателство! Предателство!

Главният тъмничар се спусна към Никълъс и мечът му изсвистя във въздуха. Никълъс отскочи ловко настрани, завъртя меча си и с едно

точно движение го заби в гърдите на мъжа. Бликна кръв. Тъмничарят се свлече на колене с предсмъртен вик. Никълъс грабна ключовете и ги хвърли през решетките на Маркълс. Сетне се впусна в яростна атака срещу хората на Джулиан.

Маркълс пъкна ключа в ключалката. В следващия миг вече бе навън, грабна меча на тъмничаря, когото сам бе пронизал, и го вдигна. Ала викът на циганката да освободи и нея го възпря за миг.

Войникът на Джулиан, който препречваше пътя на Никълъс, успя ловко да измами бдителността му. Мечът се насочи право към сърцето му.

— Какво си направила с моя медальон?

С налети с кръв очи и разкривено от гняв лице, Джулиан се надвеси над жена си и я сграбчи за гърлото. Астрологът Крен се спря на три крачи от господаря си и скръсти ръце, впил доволен поглед в ужасените очи на херцогинята.

— Кажи ми, коварна мръснице, или ще те удуша!

— Нищо, милорд... аз... никога... не съм го виждала.

— Само ти и Крен имате достъп до покоите ми и знаете къде го държа. Медальонът ми трябва за днешната екзекуция. Да не си мислиш, че ще спасиш онази отрепка, любовника си Маркълс, като скриеш от мен медальона на Дайндън?

— Спри... спри... моля те...

Ариана, която тъкмо в този момент влизаше в преддверието, чу задавените викове на херцогинята и се спусна напред. Без да се поколебае, тя се хвърли върху Джулиан и изви ръката му, за да освободи Катрин от смъртоносната хватка.

Крен се обърна и викна на пазачите, застанали до вратата:

— Усмирете тази жена!

— Не! — отчаяно извика Ариана, когато двамата войници я откопчиха от ръката на Джулиан. — Милорд, пуснете я... моля ви, не ѝ причинявайте болка!

От коридорите се разнесе силна глъчка. Ариана чу викове, трополене на ботуши, а от далечината и звън на мечове.

— На оръжие! На оръжие! Замъкът е обсаден!

Джулиан застина на място, а Крен нададе прегракнал вик на ужас.

— Ти не ми предсказа нищо подобно! — изкрещя херцогът, пусна гърлото на Катрин и яростно се нахвърли към астролога.

— Милорд, звездите не лъжат. Но те не ми показаха...

— Знаеш ли какво означава това? Какво трябва да правя сега? Бързо! Към кулата!

Джулиан се спусна към вратата, а пазачите се отдръпнаха, за да му направят път.

— Вървете! Бийте се! Прогонете ги от замъка! — изкрещя херцогът, докато бягаше по коридора, следван от астролога, пребледнял като платно.

Ариана помогна на полузадушената и хлипаща Катрин да се изправи и я заведе до пейката. Изплашените придворни дами заобиколиха господарката си.

— Погрижете се за нея! — нареди Ариана и хукна към коридора.

Накъде да поеме? Къде бе изчезнал Джулиан? Изведнъж пред погледа ѝ се мярна крайт на обсипана със звезди черна дълга мантия. Крен!

Девојката се спусна с всички сили натам.

По голите хълмове и през Голямата гора препускаха войници. Приличаха на буйна река. Подвижната вертикална решетка на крепостната врата бе вдигната, за да пропусне благородниците, градските жители и селяните, които трябваше да присъстват на екзекуцията. Безчет конници профучаха в галоп по подвижния мост, а бойните им викове отекнаха около замъка Дайндън.

Над някои от воините се вееха знаците на Гейлрън. Други размахваха странно зелено знаме, на което с черни букви бе изписано: „Никълъс Ястреба“. Тези мъже със свирепи лица язدهа огромни бойни коне.

Хората на сър Кастор предвождаха третата бойна група, която нахлу в двора на замъка и започна да сече наляво-надясно рицарите с черни маски — вярната охрана на херцог Джулиан.

Битката бе яростна и кървава. Сред насъбралата се тълпа настана суматоха. Понесоха се ужасени викове и крясъци. По главите на

войниците на Джулиан се засипаха стрели, а пред тях блесна гора от мечове. Те се разбягаха като полудели скакалци.

Целият Дайндън се огласяше от бойни викове и предсмъртни стенания.

Кръв обагри голямото стълбище на Замъка на обречените, докато Никълъс и Маркълс си проправяха път. Бяха пронизали повече от десетина вражески рицари. Мечовете им аленеяха. Дрехите им висяха на парцали. Но те се бореха с ожесточение, което всяваше паника и ужас сред враговете. Тъкмо достигнаха горната площадка на стълбището, когато се оказаха заобиколени от около десетина оръженосци. Въздухът кънтеше от свистене на мечове и смразяващи кръвта бойни викове.

Никълъс отблъсна с все сила един войник. Той полетя надолу по стълбите и се стовари върху други трима, които тъкмо се качваха. В този миг зърна Катрин. Стоеше на прага на покоите си.

— Къде е Ариана? — извика Никълъс, докато отбиваше поредния удар.

— В кулата... тя тръгна след Джулиан и Крен... аах! — един от хората на Джулиан я сграбчи отзад.

— Предателка! — злобно изсъска мъжът. — Ще те науча как се помага на враг...

Маркълс прониза войника, който миг преди това го беше ранил в рамото. После се нахвърли върху този, който държеше Катрин. Красивото му лице бе изкривено от ярост.

— Пусни я! — разпозна го. Беше капитан Бейлър, който изпитваше такова огромно удоволствие да бие. Само преди седмица бе нанесъл жесток побой и на самия него.

С дяволска усмивка на устните Бейлър насочи острието на меча си към сърцето на Катрин.

— Ти отдавна желаш съпругата на херцога, а май и тя теб. Гледай сега как тая уличница умира!

Катрин се опита да се освободи. Маркълс се извъртя. Мечът му проблесна като сребрист пламък и изби оръжието на Бейлър. Капитанът захвърли херцогинята към стената и се обърна, за да посрещне атаката.

Времето сякаш спря. Катрин се взираше в двамата мъже с разширени от ужас очи, примесен със страх за любимия ѝ. Маркърс не я погледна. Следеше Бейлър, който обикаляше в кръг със зловеща усмивка.

— Влез вътре, Катрин! — със спокоен глас нареди графът. — И заключи вратата!

Тя не помръдна. Внезапно и без предупреждение Маркърс нанесе решителния си удар.

Страх стягаше гърдите на Никълърс, докато се биеше с двама рицари на Джулиан. Нещо ужасно витаеше. Усещаше го с цялото си същество. Годиците по бойните полета му бяха създали шесто чувство за смъртта. В този момент тя бе навсякъде около него. Но усещаше, че има и още нещо... Костеливата ѝ ръка се протягаше заплашително към някого, когото той обичаше.

Ариана! Студени трърпки пролазиха по гърба му. Озърна се и видя, че Маркърс убива мъжа, който заплашваше Катрин. В следващия миг графът държеше в прегърдките си треперещата млада жена.

Внезапно Никълърс си спомни за тайния тунел, който водеше към стаята в кулата. Вратата се отваряше само отвън.

Търбваше да стигне до Ариана, преди тя да се изправи срещу Джулиан и Крен. Едва ли някой от войниците знаеше за този тунел.

Намери скрития син квадрат, натисна го и се озова в усоен мрак. С умели движения запали свещ и затича по тесния коридор.

Ариана стърпи на площадката и отчаяно се огледа. Не водеше на никъде. Нищо — нито друг коридор, нито някаква стая, пред нея имаше само стена. Без прозорци, без врати. Мърждива светлина.

Джулиан и Крен сякаш се бяха изпарили.

Отдалеч къртеше ожесточената битка. Къде ли бяха Никълърс и Маркърс в целия този ад? Навярно се сражаваха отчаяно за живота си. Ариана затвори очи, опитвайки се да прогони ужасните картини, изплували в главата ѝ.

Нямаше смисъл да плаче. Нито да ги търси. Инстинктът ѝ нашепна да последва Джулиан. Ако ѝ се удаде възможност да го

изтрие от лицето на земята, ще го стори. Нямаше друго оръжие, освен ума си. Страхуваше се, ала страхът какво ще стане с тези земи и хората, ако Джулиан продължи да властва над Дайндън, бе много по-голям.

Отпъди мислите за продължаващата битка и ги насочи към думите на циганката. Синият квадрат.

Нима ставаше дума за това, зачуди се Ариана, загледана в изрисуваната стена до пейката. Протегна ръка и натисна синьото.

Нищо.

Натисна още веднъж, този път по-силно. Стената леко и безшумно се завъртя и се откри тясна пролука.

Ариана пристъпи напред, промуши се и... замръзна.

Джулиан и Крен бяха с гръб. Гледаха към огромно легло, със зелени копринени завеси. Върху стената бе окачен голям златистозелен гоблен, в единия ъгъл имаше дървен сандък с красива резба, каменният под бе застлан с тръстика, а в огнището гореше огън.

— По-бързо, милорд, нямаме никакво време за губене. Убийте го сега! — изсъска Крен.

С вдигнат меч, Джулиан се взираше в човека, лежащ в леглото.

Ариана мигом го позна. Ерцхерцог Арманд! Бащата на Никълъс! Жив!

ГЛАВА ОСМА

Ариана застина като вцепенена. Опомни се и понечи да тръгне към стария херцог. Но той заговори и тя остана на мястото си. Имаше чувството, че сънува.

— Убий ме, Джулиан. Сложи край на всичко. Достатъчно страдах. Смъртта трябваше да ме порази в деня, в който прогоних сина си далеч отук. Аз ти повярвах... повярвах на твоите лъжи...

— Не искам да те убивам, татко — тихо рече Джулиан. — Но нямам избор. В замъка избухна бунт. Трябва да застана начело на хората си и да се бия на живот и смърт с тези, които искат да прогонят законния наследник на Дайндън.

— Ти не си законният наследник на Дайндън. Моите владения ще наследи Никълъс.

— Ти се отрече от него! Прогони го. А моят астролог Крен твърди, че е мъртъв. Следователно Дайндън остава мой... след като ти си отидеш. А последното нещо, което искам точно сега, е някой да разбере, че старият херцог е още жив.

— Направи го! — с дрезгав глас простена възрастният мъж. В тона му имаше презрение.

Измършавялото му лице излъчваше толкова мъка, че сърцето на Ариана се сви. Младото момиче знаеше, че ерцхерцог Арманд не страда заради себе си, а заради сина, когото така несправедливо бе прогонил от дома си.

— Поне ми признай, преди да умра, че ти си виновникът за моя разрыв с Никълъс. Ти ни раздели. Твоите коварни интриги... Платил си на онези селяни да се закълнат, че са видели как е нападнал онова момиче...

— Да. Платих и на нея да свидетелства против Никълъс! — нагло го прекъсна Джулиан.

Ерцхерцогът простена.

— А какво друго ми оставаше? — възмутено попита Джулиан, с глас, изтънял от омраза. — Знаех, че докато е тук, аз никога няма да

имам шанса да те наследя. Той беше първородният и ти го обичаше повече от мен. Беше твърде рисковано да наема убиец отвън, затова и измислих друг план.

— Дяволско... изчадие — прошепна ерцхерцогът и въпреки слабостта, очите му светнаха от гняв.

— Постъпката ми е отвратителна, нали? — презрително го изгледа Джулиан. — Обаче трябва да признаеш, че планът ми си го биваше. Онзи малък инцидент никога не се е случвал, милорд, нито пък останалите неща, за които тайно ти нашепвах — Джулиан се изсмя с такава злъч, че Ариана изтръпна от ужас. — Твоят безценен Никълъс си е напълно невинен. Най-последно знаеш цялата истина.

— Аз подозирах...

— А, да, ти започна да подозираш и това ме накара да инсценирам смъртта ти. Готвеше се да повикаш обратно Никълъс. Дори подочух, че си изпратил да го търсят. Щеше да го приемеш с отворени обятия. Така че не ми остави никакъв избор!

— И сега нямаш избор, милорд! — намеси се Крен. — Убий този старец и да вървим да се справим с бунтовниците. Трябва да събереш войниците и верните си приятели. Нямаме никакво време за губене!

— Ти го направи! — Джулиан прибра меча в ножницата си. — Той е мой баща... Ти го убий! Бързо!

— Не! — Ариана се спусна към Крен, който тъкмо вадеше меча си.

Лицето на Джулиан гневно се изкриви. Очите му заблестяха.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Една от слугините на жена ми се осмелява...

— Бъркате, братовчедо! — с треперещи пръсти Ариана смъкна покривалото за глава и огнената ѝ коса се разпиля по раменете. — Аз съм Ариана и дойдох от Гейлрън, за да освободя брат си. Той сега се бие заедно с Никълъс срещу хората ти — мислено се помоли дано думите ѝ да са истина и властно продължи: — Убийството на стария херцог няма да ти помогне. Ти загуби. Твоето властване свърши!

— Никълъс е жив? — Джулиан се хвърли към нея, сграбчи ръката ѝ, а пръстите му се забиха толкова силно в плътта ѝ, че Ариана едва не извика от болка, но се овладя и стисна устни.

— Лъжеш! Не може да бъде! Крен ме увери, че той е мъртъв! — Вдигна другата си ръка и я удари през лицето. — Гогова си на всичко,

за да спасиш брат си!

Силната болка от удара я накара да премигне, но Ариана остана с гордо вдигната глава.

— Истина е! Или искаш да стоиш тук и да се биеш с мен, докато твоите хора се справят с противника? Изборът, мой храбри милорд, е твой!

Думите ѝ плющяха като камшик, а очите ѝ презрително го измерваха. Тя се протегна, хвана слабата ръка на ерцхерцог Арманд и стисна треперещите му пръсти.

Крен се спусна към прозореца и погледна надолу. Там се биеха. Въздухът кълтеше от викове, писъци, въздишки и звън на оръжия. От високите кули летяха стрели. Астрологът присви очи и се втренчи в платформата, на която се издигаше бесилката. Видя една малка фигурка, която се изкачваше по стъпалата.

Циганката!

— Лорд Никълъс е жив! Жив! Сега е тук и се бие в името на Дайндън! — радостният ѝ глас се извиси.

Крен рязко се извърна от прозореца и срещна гневния поглед на Джулиан.

— Убий и двамата, милорд, и застани начело на верните си рицари! Нашите войници ще победят, а публичното заявление на стария херцог, който те обяви за свой наследник, е все още в сила.

Джулиан се тресеше от ярост.

— Да побързаме тогава! — жестоката и тъмна страна на душата му накрая бе взела връх и той бързо измъкна меч от ножницата.

— Скъпа Ариана, ти никога не се научи да си гледаш женските работи... Винаги се опитваше да се включиш в игрите на момчетата. Сега ще заплатиш с главата си за това!

Насочи се към нея, но Ариана се скри зад малката масичка до прозореца. В същия миг видя как астрологът се спуска към стария херцог. В отчаянието си грабна керамичната ваза от масичката и я хвърли по него.

Удари го в тила. Крен изпъшка, обърна се и ѝ хвърли кръвожаден поглед.

— Ако имах меч, щях да ви дам да разберете и на двамата! — изкрещя девойката.

Джулиан отново се хвърли към нея, ала в този миг тайникът до леглото се отвори и Никълъс пристъпи в стаята.

Дрехите му бяха напоени с кръв, но той изглеждаше прекрасен и непобедим. Лицето му пламтеше, тъмната му коса лъщеше от пот, ала сивите му очи бяха спокойни и неумолими. Очи на мъж, уверен в победата си.

През прокъсаната кожена туника върху загорелите му гърди медальонът на Дайндън блестеше с цялото си великолепие.

— Аз имам меч, моя любов, и с радост ще ти го отстъпя.

Само един поглед му бе достатъчен, за да прецени ситуацията, но внезапно ястребовият му взор попадна върху слабата фигура, отпусната в леглото. Кръвта се отдръпна от лицето му.

Ариана стоеше като вцепенена. Сърцето ѝ бясно заблъска, тъй като осъзна, че ужасният шок може да обърка и смути Никълъс, да го направи уязвим за оръжията на Джулиан и Крен.

— Ерцхерцог Арманд не е наранен — започна тя, но думите заседнаха в гърлото ѝ, когато видя изкривеното лице на Джулиан.

Той също бе потресен до дъното на черната си душа. Омразният му брат жив! И то тук! Под изненадата бликаше омраза, дълбока и грозна като зинала гнойна рана. Но когато зърна медальона върху гърдите на Никълъс, смъртоносният му гняв се отприщи неудържимо.

— Медальонът! — изграчи Джулиан. — Ти! — завъртя меча си. — Убий го! — извика Джулиан към Крен и се хвърли към Никълъс. Астрологът също атакува.

Ариана се метна към леглото. В стаята нямаше нищо, което да може да използва като оръжие. Не ѝ оставаше друго, освен да стисне по-силно треперещата ръка на ерцхерцога.

— Никълъс ще ги победи — опита се да го увери тя, но устните ѝ бяха сковани, а погледът ѝ в ужас бе прикован към нейния любим, който се бе изправил срещу двама врагове, решени да се бият на живот и смърт. Беше ясно, че Джулиан и Крен владеят до съвършенство боя с мечове. По горната устна на Никълъс заблестяха капчици пот, докато се изплъзваше ловко от атаките и парираше ударите им.

— Джулиан... не можеш да пролееш... кръвта на брат си — немощно промълви ерцхерцогът.

Крен и Джулиан нападаха с ожесточението на ловни кучета.

Никълъс обаче бе смел, силен и могъщ, много по-пъргав и сръчен и от двамата си противника. Имаше добра закалка от многобройните битки. Острието на меча му свистеше и проблясваше, докато той умело отбягваше и нанасяше удари. Накрая с един великолепен размах законният наследник на Дайндън изби меча от ръката на Крен и оръжието издрънча на пода.

Когато астрологът се наведе, за да го вдигне, Ариана мълниеносно се спусна към него. Вдигна големия леген до леглото и с всичка сила го стовари върху главата му.

Мъжът се свлече на пода.

— Хвърли меча си, Джулиан! — Очите на Никълъс горяха със студена ярост и Ариана потръпна от ужас. — Или ще те убия!

— Ха! — презрително възкликна Джулиан и се спусна към омразния си заварен брат. — Може и да си успял да избягаш от онзи затвор, но няма да избягаш от Замъка на обречените и от мен! Кълна се, че кръвта ти ще оплиска всяка стена на тази стая! Умри, ненавистни братко! Умри! — острието на меча се плъзна, пробивайки ризницата на Никълъс.

Но той отскочи в последната минута и се хвърли в яростна атака. Ръката му не трепна. Острието на меча му потъна в гърлото на Джулиан.

При вида на бликналата кръв, Ариана затвори очи. Чу предсмъртно изхъркване и глухия звук от падащо тяло. Потрепери.

Когато отвори очи, Никълъс бе коленичил край леглото на баща си и стискаше ръката на стария ерцхерцог. Лицето му бе мъртвешки бледо.

— Никога не съм си представял, че ще те видя отново — дрезгаво прошепна младият мъж.

— Синко... Не вярвах, че ще имам възможността да те помоля за... прошка — сълзи се стичаха по хлътналите страни на възрастния мъж. — Осъдих те несправедливо, прогоних те далеч от дома, повярвах на Сатаната, не се вслушах в молбите ти...

— Татко, няма смисъл — опита се да го прекъсне Никълъс.

Ала ерцхерцогът продължи, без да обръща внимание на думите му:

— Джулиан ме накара да повярвам, че си се гаврил с онова момиче. Той си призна измамата. Ариана ми е свидетел.

— Истина е — меко изрече девойката и коленичи до Никълъс. — Всичко е било негово дело, точно както подозираше. Когато баща ти започнал да се съмнява във вината ти и решил да те повика обратно, Джулиан обявил, че е мъртъв и го заключил тук — докосна ръката на любимия си. На лицето му бе изписана странна смесица от чувства — любов, смайване, недоверие и зашеметяваща радост от разкритието, че баща му е жив. И че го обича.

Ариана искаше да го прегърне, да стопи с целувките си леда в душата му, да го притисне до сърцето си, но Никълъс отново се обърна към ерцхерцог Арманд.

— Изглеждаш много зле. Той те е наранил!

— Не, болестта ме споходи, преди той да ме затвори тук. Имах треска. Един доктор се грижеше за мен, но Джулиан нареди да го убият, за да не узнае никой, че съм жив — гласът му пресекна и от немошните му гърди се изтръгна дълбока въздишка. — Никога няма да си простя, че бях... такъв глупак...

Преди Никълъс да отговори, две фигури се промъкнаха през отвора в стената. Никълъс скочи с меч в ръка, но новодошлите бяха Маркълс и Катрин.

— Капитан Феликс и войските на Гейлрълн изтласкаха хората на Джулиан от двора на замък — задъхано обяви Маркълс. — Сър Кастор и останалите благородници също се бият на наша страна. Войниците под твоето знаме довършват тези, които се опитват да избягат... Господи! — беше видял стария ерцхерцог.

— Чудо! — извика Катрин и притисна ръце към гърлото си.

— Време е... боят да спре — ерцхерцог Арманд се опита да се изправи. Никълъс се наведе, за да му помогне. — Джулиан причини достатъчно кръвопролития и разногласия в моето кралство.

— Аз ще ги спра — тихо, но решително заяви Никълъс. Погледът му омекна, когато видя как Ариана се спуска към Маркълс и двамата се прегръщат. Искаше му се да падне на колене и да благодари на Бога, че тя е в безопасност, да я притисне до гърдите си и да отпие от нейната сладост, да ѝ благодари за любовта и за това, че бе прогонила зловонието на смъртта от душата му.

Ала сега не бе време за нежности и любовни слова. Битката навън още продължаваше.

В същия миг Катрин видя тялото на Джулиан и от гърдите ѝ се изтръгна ужасен вик.

Ако продължавам да стоя тук, още хора ще умрат, каза си Никълъс и лицето му отново придоби суров израз.

Баща му беше прав. Време бе да се сложи край на жестокостта и безсмислените крамоли. Вече знаеше какво трябва да направи.

В двора на замъка цареше истински хаос. Никълъс помогна на баща си да седне в големия позлатен стол, който Маркълс бе изнесъл на балкона пред тайната стая.

С мрачно стиснати устни, той пристъпи напред и вкопчи ръце в каменния парапет.

— Спрете! Свалете оръжията! В името на ерцхерцога!

Всички вдигнаха глави и във въздуха се разнесоха смаяни възклицания. Призивът на Никълъс се понесе от уста на уста.

— Спрете! Спрете в името на ерцхерцога! — мълвяха всички.

Ерцхерцог Арманд събра сили и се изправи, поддържан от двете страни от Маркълс и Никълъс. Тълпата долу радостно зашумя.

— Ерцхерцог Арманд е жив! Ерцхерцог Арманд е жив!

— Възкръснал от мъртвите!

— Чудо! Свети Патрик, това е чудо!

— А узурпаторът Джулиан е мъртъв! — извика Никълъс. — Всички, които са верни на законния владетел на Дайндън, да хвърлят оръжията! Жестокото и несправедливо управление на Джулиан свърши!

Когато видя какво последва, сърцето на Ариана заби ускорено. Войниците на Джулиан изгубиха желание да се бият. Някои побягнаха и по заповед на Никълъс хората му, макар и неохотно, им позволиха да изчезнат през отворените порти на замъка. Но повечето се взираха с благоговение в слабата фигура на балкона. Ерцхерцог Арманд вдигна ръка и заговори.

Настъпи тишина. Гласът на ерцхерцога бе дрезгав и накъсан, но всички го слушаха със страхопочитание.

— Тържествено заявявам, че моят първороден син Никълъс е новият ерцхерцог... Да пребъде Дайндън!

Разнесоха се приветствени възгласи. Сълзи запариха в очите на Ариана, а сърцето ѝ се изпълни с безкрайно щастие, докато гледаше как Никълъс помага на баща си да седне.

— Нека всички се закълнем във вярност към ерцхерцог Никълъс!
— извика сър Кастор и падна на колене.

— Вярност към ерцхерцог Никълъс! — понесе се дружният вик и Ариана с облекчение и радост видя как цялото множество коленичи.

Дори циганката върху платформата с бесилката падна на колене. Ариана видя как усмивка на задоволство озарява лицето ѝ.

Малко по-късно ерцхерцог Арманд си почиваше в собственото си легло сред великолепието на предишните си покои. Отвън все още се носеха радостни възгласи:

— Дълъг живот за ерцхерцог Арманд! Дълъг живот за ерцхерцог Никълъс!

Ариана, Маркъс и Катрин се оттеглиха в преддверието, за да оставят баща и син насаме.

После извикаха лекар да се погрижи за стария ерцхерцог, а Никълъс и Маркъс заявиха, че трябва да слязат на двора, където верните им рицари очакваха заповедите им.

Маркъс се втренчи в Никълъс, сетне в сестра си и се усмихна.

— Добра работа си свършила, моя малка сестричке. Ако не бяха твоите усилия, този нехранимайко нямаше да пристигне и да ме измъкне от тъмницата... Така щях да пропусна този празничен ден...

— Празничен ден! — възкликна Катрин и потръпна.

Маркъс я дари с усмивка и ѝ целуна ръка.

— И да не бях дошъл, сестра ти пак щеше да намери начин да те освободи — Никълъс не отделяше поглед от сияещото лице на любимата си. — Тя е най-решителната жена, която някога съм срещал.

— Наистина е много решителна — засмя се Маркъс.

— И най-смелата!

— Е...

— И най-красивата!

Маркъс внезапно се взря в лицата на сестра си и най-близкия си приятел. Изражението им не можеше да се сбърка. Те се гледаха така, сякаш бяха сами в света.

Ерцхерцог Арманд изненадано повдигна вежди.

— Е, в такъв случай — започна Маркъс, но Никълъс го прекъсна:

— Едновременно правим и сватба, и коронация — заяви той.

— Сватба! — зарадвано извикаха в един глас Маркъс и Катрин.

Ариана не откъсваше поглед от лицето на Никълъс, а устните ѝ се извиха в нежна усмивка. Тя кимна едва забележимо.

— Добра работа, синко! — лицето на стария ерцхерцог светна от щастие. — Виждам, че през всичките тези години доста си поумнял.

— Надявам се да е така, милорд — поклони се Никълъс и погледна към любимата си. Толкова красива! Дори в разкъсаната и смачкана рокля, с разрошените коси и бледолилавите сенки под прекрасните виолетови очи! — Ще се оженим възможно най-скоро... Ако лейди Ариана не е променила решението си.

— След като ме опознаеш по-добре, мой херцоже, ще разбереш, че аз никога не променям решенията си — сладко изрече Ариана. Очите ѝ грееха от любов и щастие, които изведнъж прогониха умората и тревогата. Тя се хвърли в прегръдките на своя избраник.

— Най-сетне да видя една жена, която никога не променя мнението си — сухо се засмя старият ерцхерцог. — Струва ми се, че си изправен пред голямо предизвикателство, синко.

— Приемам предизвикателството — засмя се Никълъс и нежно повдигна брадичката на бъдещата си съпруга. — Ние ще се оженим и ще бъдем щастливи до края на дните си — обеща той толкова тихо, че никой друг, освен Ариана не го чу. — Посвещавам живота си на твоето щастие!

— И аз ще ти отдам своя живот — прошепна Ариана.

— В Тейлърън е традиция подобни обещания да се подпечатват с целувка — отбеляза Маркъс.

— В Дайндън също — очите на Никълъс светеха необичайно ярко, когато привлече Ариана към себе си.

— Мой дълг е да ви се подчиня, милорд — промърмори тя с толкова необичайна смиреност, че Никълъс я притисна силно към гърдите си и страстно я целуна. Всички мисли отлетяха от главата ѝ. Мигом забрави къде се намира. Остана само прекрасното усещане, че се носи към рая.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В спалнята ухаеше на вино, свещи и свежа тръстика. Ариана разресваше косите си, седнала пред камината, и нетърпеливо очакваше своя младоженец. Ала минутите минаваха, а той все не се появяваше. Младата невеста се изправи и закрачи неспокойно.

На няколко пъти погледна към великолепното пухено легло с богати пурпурни завеси, покрито с пухкави кожи. Това бе нейната първа брачна нощ... Нима ще я остави сама в това разкошно легло?

Изминалият ден ѝ се струваше като прекрасен сън, изпълнен с неясни шумове, ярки багри, притеснения за церемонията, смях и празнични възгласи. Коронацията и последвалата я сватба се състояха в Голямата катедрала, цялата искряща от стотиците свещи и факли. Присъстваха всички благородници и знатни дами, облечени в най-богатите си одежди. Рицарите от Дайндън, Гейлрън, както и хората на Никълъс, също бяха почели двете радостни събития. И циганката се бе свила в един ъгъл и оттам наблюдаваше кралската процесия. Когато Никълъс видя Ариана да се носи плавно по пътеката, облечена в рокля от кремаво кадифе, украсена с тъмновиолетов атлаз, с аметистовата огърлица на майка ѝ около нежната шия и аметистовия пръстен, искрящ на пръста ѝ, главата му се замая от гордост и щастие. Ариана също никога не се бе чувствала по-щастлива.

Последвалото празненство бе пищно, а дългите маси — отрупани с всевъзможни ястия. Имаше сочно еленско, задушено с подправки, печени угоени петли и тлъсти фазани, огромна щука с пълнеж от бадеми, плодови сладкиши и торти, вино, бира, танци и многобройни слова. Безкрайни тостове! Разбира се, бе прекрасно, че мирът отново се е върнал в земите на Дайндън, че Маркълс и воините му са изтласкали и последните войници на Джулиан от Гейлрън, че родният ѝ замък ще бъде възстановен, че всички съседни царства ще живеят в мир и сговор.

Замъкът Дайндън пак щеше да възвърне миналата си слава и блясък. Около него никога повече нямаше да витае духът на злото и

покварата. Сега вече беше символ на мира и щастието.

Замъка на обречените повече не съществуваше.

Ариана остана много доволна, когато узна, че след благоприличен срок на траур, Катрин ще се омъжи за брат ѝ. От все сърце им желаше да са толкова щастливи, колкото тя и Никълъс.

Но след обилната гощавка, безкрайните речи и танците последва нова беда.

Хората на Никълъс дойдоха и настояха младоженецът да се присъедини към тях. Било обичай той да се напие до смърт през първата си брачна нощ.

Никълъс се бе засмял и се бе присъединил към верните си приятели. След като се поклонил на невестата си, той я остави в ръцете на придворните дами и Катрин.

Сякаш изминаха векове. Сега младата съпруга бе сама в спалнята си, облечена във великолепно избродирана копринена роба, заслушана в пращането на огъня и осветявана от меката светлина на свещите. В гърдите ѝ се надигна гняв. Ако той си мислеше, че може да я изостави през първата им брачна нощ и да се върне, когато намери за добре, убеден, че тя ще го очаква с нетърпение, дълбоко се заблуждаваше!

Ариана грабна кожената си наметка и се втурна към вратата.

Имаше много места в този огромен замък, където човек можеше да скрие. Ако Никълъс я желаше, нека да я открие!

Отвори тежката врата и едва не се блъсна в... широките мускулести гърди на съпруга си.

— Отиваш ли някъде, Ариана? — засмя се той и силните му ръце я обгърнаха.

— Не! Да! Пусни ме веднага! — заповяда тя, но Никълъс я бутна обратно в спалнята, ритна вратата с крак и още по-здрово я прегърна.

— Да те пусна? Що за приказки са това, и то в нашата първа брачна нощ, скъпа моя? — той отново се засмя, а погледът му с одобрение се плъзна по буйните огнени вълни, стелещи се по снежнобелите ѝ рамене и тънката копринена роба, която подчертаваше меките извивки на тялото ѝ.

— Ти ме изостави..., за да се напиеш с онези варвари!

Младият мъж поклати глава и бавно прокара ръка през гъстата ѝ коса.

— Приличам ли ти на пиан, Ариана?

Наистина не беше. Тя се взря внимателно в умните сиви очи и в бледото лице. Не заваляше думите. Движеше се твърдо и уверено по шумолящата тръстика.

— Н-не — колебливо промълви младата съпруга и отново се втренчи в лицето му.

— Онези главорези не могат да ме накарат да забравя, че имам прекрасна сладка женичка, която ме очаква. Жена, на чийто прелести искам да се наслаждавам през цялата дълга нощ с ясен разум, непомрачен от алкохола.

Вдигна я на ръце и я отнесе до леглото. Целувката им бе много по-опияняваща и от най-силното вино.

— Но аз съм ти сърдита — промърмори Ариана и се отдръпна от него, опитвайки се да сподави смеха си. — Исках да избягам от тази стая и да се скрия някъде. Исках да те накарам да съжаляваш, че ме изостави дори и за малко.

— В такъв случай ще трябва да промениш решението си — засмя се Никълъс, бутна я назад към възглавниците и обсипа шията ѝ с целувки, които я накараха да затрепери от желание.

— Но аз... никога не променям решението си — прошепна младата жена и обви ръце около врата му. Устните ѝ се впиха в неговите и жадно пое топлината им.

— Този път ще трябва да го промениш.

Протегна ръка дръпна атлазените панделки на робата ѝ и разкри сладката голота на прекрасното ѝ тяло.

— Аз умея да убеждавам.

Ариана пое дълбоко дъх, докато блестящите му очи се взираха в нейните.

— Покажи ми — прошепна тя и гърлено се засмя.

Никълъс се надвеси над нея и покри с леки целувки челото и клепачите ѝ. Когато заговори, гласът му бе дрезгав от вълнение:

— Сладка моя, ще посветя остатъка от живота си на нашата любов. Никога не съм си мислил, че ще имам дом, че ще си възвърна титлата и уважението на баща си или пък, че ще имам съпруга. Сега имам всичко.

Ариана го придърпа към себе си и пръстите ѝ нежно погалиха белега на лицето му.

— А аз имам теб, скъпи мой, Никълъс — прошепна тя. В гърдите ѝ се надигна огромна вълна от любов, а очите ѝ заблестяха от напирещите сълзи. — Сигурна съм, че никоя друга жена не е била толкова щастлива, нито пък е обичала съпруга си толкова силно. И така ще бъде завинаги.

— Завинаги — повтори Никълъс, притисна я към гърдите си и устните им се сляха в дълга и страстна целувка.

И докато нощното небе сребрееше от светлината на звездите, херцогът и херцогинята празнуваха в спалнята на замъка първата си брачна нощ. Както и всички дни и нощи, които ги очакваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.